

*Missziós
prédikációk*

2020
III.-IV. negyedév

— *III. negyedév* —

1. missziószombat, 2020. július 4.

ISTEN EGYSZERŰ EMBEREKET HASZNÁL: LÍDIA

„És egy Lídia nevű, Thiatira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istent, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzon azokra, amiket Pál mond vala. Mikor pedig megkeresztelkedék mind háza népével egybe, kére minket, mondván: Ha az Úr hívének ítéltetek engem, jertek az én házamhoz, és maradjatok ott. És unszola minket.” (ApCsel 16,14-15.)

Szeretném, ha ma megnyitnánk a Bibliát és megvizsgálánánk, hogyan jutott az evangélium Európába egy Lídia nevű üzletasszony által. Lapozzuk fel a Bibliát az Apostolok Cselekedete 16. fejezeténél. Pál apostol asszisztenscsapattal utazik, hogy ismertesse a Jeruzsálemben tartott különleges ülésen hozott döntéseket. Városról-városra haladnak, látogatják a megalapított gyülekezeteket, és helyenként újakat létesítenek. De aztán hirtelen minden ajtó elkezd bezáródni előttük.

Lídia életéből négy tanulságot tudunk levonni, amelyeket a saját életünkre is alkalmazhatunk.

1. Keressétek a nyitott ajtót

Isten zárt ajtókkal juttat el minket azokhoz az emberekhez, akiket Ő már felkészített az üzenet meghallgatására. A 6. versben azt látjuk, hogy Ázsiában bezárultak az ajtók. „Eljárván pedig Frigiát és Galácia tarto-

mányát, mivelhogy eltiltatának a Szent Lélektől, hogy az ígét Ázsiában hirdessék.” Figyeljétek meg, hogy a Szentlélek „tiltotta el” őket az ázsiai igehirdetéstől. „Misia felé menvén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de nem ereszté őket a Lélek.” Észrevettétek, hogy a Lélek itt sem engedte be őket? Az ajtó kétszer is bezárult előttük, és Pál nem értette meg, hogy miért, mert ő jónak tartotta, hogy bejusson ezekbe a közösségekbe. Feltételezem, hogy Pál apostol csalódott volt, talán el is csüggedt valamelyest, míg egyszer csak más ajtó nyílt meg előttük.

Talán ti is voltatok már hasonló helyzetben. Van egy mondás: „Ha meg akarjátok nevetetni Istent, akkor beszéljétek neki a saját terveitekről”. Olykor közelinek, elérhetőnek tűnnek a dolgok, s már éppen indulnánk, amikor hirtelen becsapódik az ajtó az orrunk előtt – az emberek meggondolták magukat: nem adják el a házat; a munkahelyre, amelyet megpályáztatok, mást vettek fel; éppen most mondta az orvosotok, hogy az egészségetek nem is olyan jó, mint gondoltátok. Ne legyetek dühösek és ne essetek kétségbe, hanem próbáljátok úgy tekinteni rá, mint isteni módszerre, hogy - szeretetből - egy másik útra vezessen benneteket. Íme, egy elv: Figyeljétek meg, hol munkálkodik Isten, és ott csatlakozzatok Hozzá. Ez sokkal jobb, mint ha a saját tervünket követjük, majd megkérjük Istent, hogy áldja meg.

Ahelyett, hogy ideges lenne, Pál megpróbál aludni, és a 9. versben, látomásban egy macedón férfit lát, aki ilyképpen könyörög: „Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk!” A látomás után nyomban igyekeztek Makedóniába jutni. Íme, még egy elv: Isten gyakran utat nyit, amikor félre állunk az útból. Mialatt várakozunk, Isten munkálkodik. Zsoltár 38,15: „Mert benned reménykedem, Uram, te majd megfelelsz nekik, Uram, Istenem!”

Nézzük csak meg az ApCsel 16,12-t: „... innen pedig Filippibe, amely Makedóniának ebben a részében az első telepes város” (ApCsel 16,12 - KNB). Filippi város római kolónia volt, habár földrajzilag nem Olaszország mellett feküdt. Pál és a munkatársai, a városban való érkezésük után, arra számítottak, hogy megtalálja a látásban megjelent embert. El tudom képzelni, ahogy lassanként már aggódni kezdtek, mert a városban egyetlen hívőt sem találtak; a 12. vers azonban e szavakkal zárul: „Ebben a városban töltöttünk néhány napot”. Ez egy helyes elv, miközben várjátok, hogy megnyíljon az ajtó. Nem kell mindig úgy sietni. Várjátok meg az Isten által előrelátott időt.

Szombaton kimentek a kapun kívül a folyóhoz, mert úgy vélték, hogy ott van az imádkozó hely. Még Babilonban is, Isten népe a folyó mellett gyűlt össze, amikor máshol nem tudtak. A 137. zoltár első verse azt mondja: „Ott ültünk Babilon folyóvizei mellett, és sírtunk, amikor Sionra gondoltunk.” Itt tartozok nektek talán néhány információval. A zsidó törvények szerint akkor lehetett valamely helyen zsinagógát szervezni, ha legalább tíz férfi volt, akik rendszeresen eljártak az istentiszteletre. Mivel Filippiben nem volt ki ez a szám, az asszonyok csoportja a folyóvíz mellett imádkozott. A helyzetet még jobban bonyolította az, hogy a városon kívüli boltívekre feltették a feliratot, miszerint tilos volt bármilyen ismeretlen vallást bevinni a városba. Ez magyarázhatja, hogy miért tartották ezt az imaszolgálatot a városon kívül.

2. Tegyétek prioritássá Isten helyét

Most nézzétek meg a 13. vers első részét: „És szombatnapon kimenénk a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni...” Fontos volt, hogy víz mellett legyenek, mert a zsidók az imádkozás előtt rituális kézmosást végeztek. Ezek a nők összegyűltek, hogy felmondják a szent írásokat, hogy olvassák a törvényt és a prófétákat, hogy beszéljenek arról, amit olvastak, és imádkozzanak. Barátaim, mindig nagy dolgok történnek, amikor imádkozunk. Amikor tudunk várni, Isten ajtót nyit. Ez a kis csoport mindig készen állt arra, hogy meghallgassa az utazó tanítót, aki magyarázatot adott a Szent Igékről. Pál és a munkatársai pontosan ezt tették, ahogy a 13. vers második részében olvassuk: „és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal”. Ez történik, amikor a kis csoportok összejönnek – az emberek együtt leülnek és beszélgetnek az Írásokból. Bátorítlak benneteket, hogy mielőbb szervezzetek ilyen kis csoportokat.

Most a 14. verset olvassuk: „És egy Lídia nevű, Thiatira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istent, hallgata reánk”. Lídia egy olyan városból jött, amely a lila festékszín készítéséről volt híres. A lila szín királyi szín volt, és nagyon keresték az ilyen ruhát, mert státusz-szimbólum volt. Olyasmi, mint manapság az Armani-öltöny vagy a Rolex-óra, vagy a Gucci-táska. Ennek ellenére a legtöbb zsidó botrányosnak találta a munkáját, mivel a lila színt a kagylókból nyerték, amelyek viszont „tisztátalannak” számítottak. A lila festékszín elkészítése több ezer kagylóhéj összetörését tette szükségessé, amely csupán egy-két méter szövet előállításához volt elég.

Tehát ez a kétségtelenül nagyon ügyes üzletasszony meghallgatta őket, sőt, meg is ragadták a figyelmét. A „hallgatás” szó egy tartós folyamatot jelöl, és itt a lelki dolgok megvizsgálására vonatkozik. Amikor figyelmesen hallgatjuk, meghalljuk, amit Isten üzen nekünk. Ha közben álmodozunk, vagy valami másra gondolunk, elmulasztjuk meghallani, amit Isten akar nekünk mondani.

Figyeljük meg, hogy emellett ő egy „istenfélő” asszony volt. Ez azt jelenti, hogy ő egy pogány nő volt, aki úgy döntött, hogy a judaizmust követi; és komolyan kereste a lelki igazságot. Istenfélő nő volt, de még nem tért meg. Tudott Istenről, de még nem ismerte Őt. Imádkozott, de még nem fedezte fel, milyen célja van vele Istennek.

Nyilvánvaló tény, hogy Lídia egy elfoglalt üzletasszony volt, mégsem adta fel a többiekkel való, szombati találkozásokat. Talán tovább alhatott volna szombatoként, mivel ez volt az egyetlen szabadnapja; vagy rendezhette volna a „papírügyeket” az irodájában. Ő azonban a Zsidókhoz írt levél 10,25-ben található tanácsot követte: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” A másokkal való találkozás során, igazi módon találkozott Istennel. Ha valóságosabban akarjátok megtapasztalni Istent, akkor az imát és az istentiszteletet helyezétek előtérbe.

3. Menjetek be a nyitott ajtón

E hírnökök szavait hallgatva, „az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzon azokra, amiket Pál mondott”. A „megnyitni” szó még azt is jelenti „kitárni”. Spurgeon ezt a gondolatot még jobban elmélyítette: „Aki elkészítette a lakatot, jól tudja, melyik kulcs illik a zárba”. Szeretem a közösséget, amelyet itt látok Isten munkája és az emberi felelősség között. Isten megnyitotta az ő szívét, de erre az Ige hallgatása közben került sor. A lényeg mindig Istene van, hát nem? Nem helyes azt mondani, hogy „elhatároztam, követni fogom az Urat”, vagy „Jézust választottam”. Semmit nem tehetnénk, ha Isten nem nyitotta volna meg a szívünket, hogy reagálhassunk. Ézsaiás 50,5: „Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam”. János 6,44: „Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem...” Isten ajtót nyit, mi meg átlépünk rajta.

Pál és a munkatársai hűen engedelmeskedtek az Atyának, és közben keresték azokat, akik nyitott szívvel hallgatták az üzenetet; így találtak rá Lídiára, aki a lelki igazságokat kutatta. Isten mindezt lehetővé tette, és mégis úgy döntött, hogy hírvivőket használ, amelyek közvetítik üzenetét, hogy ezt az istenfélő nőt az Ő családjának tagjává tegye.

Isten önállóan tevékenykedik a színpalak mögött, még akkor is, ha mi nem tudunk róla. Gondolkodjatok el azon, hogyan hozta össze Isten az adott pillanatban Lídiát és Pál apostolt. Lídia thiatirai volt (Nyugat-Törökország), és Isten elhozta őt a több száz kilométerre levő Filippibe. Üzletelhetett volna Korintusban, vagy boltot nyithatott volna Athénben, ám Isten Filippibe vezette őt. Pál Törökországban szeretett volna dolgozni, de az Úr megakadályozta, és Filippibe hozta. Isten megrendezte a találkozót a folyó mellett, hogy Lídia, Pál üzenetét hallva, megtérhessen. Ha megnézik a térképet, úgy tűnik, könnyebb, olcsóbb és gyorsabb lett volna, ha Pál apostol egyszerűen elmegy Thiatirába és bizonyoságot tesz Lídiának. Istennek azonban más tervei voltak. Ez gyakran megtörténik Istennel, ugye?

Isten a legjobb evangélista. Néhány évvel később, amikor Pál levelet írt az ott megalapított, Lídia segítségével beindított gyülekezetnek, Pál világosan kijelentette a Filippi 2,13-ban, hogy „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően” (újfordítású Biblia). A mi felelősségünk, hogy egyszerűen hirdessük Isten Igéjét, amikor csak alkalmunk van rá. Az Isten dolga, hogy megnyissa a szíveket. Ti ismertek-e istenfélő embereket? Mondjátok el nekik, hogy Istent jobban érdekli a közösség, mint a vallásosság. Körülöttünk sokan vannak, akik keresik az Istent, de a vallásos szertartásokban nem találják Őt. Szólítsátok meg őket. Szolgáljatok nekik. Üljetek le és beszélgetsetek velük. Járjatok közben értük. Hívjátok meg őket a kis csoportotokba. Talán ma is ülnek köztünk istenfélő emberek, akik még nem alakítottak ki közösséget Istennel.

4. Mutassátok be a belső változás külső bizonyítékait

Lídia megtérése után, a 15. versből megtudjuk, hogy a „háza népe” megkeresztelkedett, bizonyára ugyanabban a folyóban, amelynél szokásuk szerint gyülekeztek is. A keresztség a belső változás külső bizonyítéka. Amikor megtért, Lídia nem pazarolta idejét, hanem azonosult a Megváltójával. Az Apostolok Cselekedeteiben világos a

sorrend: hinni és megkeresztelkedni. Íme, még egy példa az Apostol cselekedeteiből (2,41): „Akik azért örömetst vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének”.

A keresztség segíti a hitünket a magánéletből a nyilvánosság felé mozgatni. Amikor megkeresztelkedünk, nyilvánosan megmutatjuk, nagyon is látható módon, hogy vágyunk a teljes odaadásra, a teljes megszentelődésre és a Krisztussal való, félreérthetetlen azonosulásra.

Amikor átléptek az üdvösség kapuján, külső bizonyítékok fognak rámutatni a belső változásokra. Az igehely rámutat két dologra, amely közvetlenül a megtérés után történik.

- keresztség általi hitvallás,
- vendéglátás.

Nekem tetszik Lídia szerénysége, amelyről a 15. versben olvasunk: „Ha az Úr hívének ítéltetek engem...” Amint az Úr megnyitotta a szívét, hogy higgyen, nyilvánosan - a keresztség révén – hívőként azonosítható lett, majd vendégszeretete arra indította, hogy megnyissa otthona ajtaját: „... jertek az én házamhoz, és maradjatok ott”. Látjátok, hogy amikor a szíve megnyílt, az otthona is megnyílt? Befogadta az üzenetet a szívébe, most pedig a hírnököket is befogadja otthonába. Lukács hozzászólja, hogy szinte unszolta őket, hogy szálljanak meg nála, hogy az utazó hírnököknek pihenést és ételmet biztosíthasson; nem akarta elfogadni a nemleges választ. A vendéglátás akkoriban stratégiai küldetés volt, ugyanez igaz ma is. Amikor az Úr megnyitja a szívünket, nekünk meg kell nyitnunk az otthonunkat. Íme, egy elgondolkodtató kérdés: Megnyitottam-e már az otthonom ajtaját? Gondolkodtatok-e esetleg azon, hogyan nyithatnátok meg otthonotokat az emberek számára?

Lídia életeleckéi

1. Amikor Isten megnyitja előttetek az üdvösség ajtaját, lépjétek át rajta. Barátaim, megpróbáltatok-e „istenfélő” életet élni, csak abban még nem vagytok biztosak, hogy közösségetek van Istennel? Figyeljétek az Úrra, és amikor megnyitja szíveteket, válaszoljatok rá. Ti most éppen egy ilyen nyitott ajtónak köszönhetően vagytok itt. Meghatározott okok miatt jöttetek ebbe az egyházba. Itt az ideje, hogy elnyerjük az üdvösséget és belépünk a nyitott ajtón. A János 10,9-ben Jézus ezt mondja: „Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál”.

2. Amikor Isten bezár egy ajtót, akkor azon az ajtón lépjétek be, amelyet kinyitott előttetek. Isten ismét utat nyit, ha félreállunk az útjából. Amikor Pál apostol előtt bezárult egy ajtó, ugyanakkor megnyílt egy másik, amelyen ő és a munkatársai átléptek. Melyik ajtó van most nyitva előttetek? Ahelyett hogy erővel akarnátok feltörni a zárt ajtót, hittel kérjétek meg Istent, hogy nyisson meg előttetek egy másik ajtót. Van-e most valamelyik életterületeteken nyitott ajtó előttetek, csak nektek nincs kedvetek bemeneni rajta? Döntsétek el most, hogy hittel beléptek a nyitott ajtón.

3. Segítsetek másoknak belépni a nyitott ajtón keresztül azáltal, hogy lelkeket nyertek. Figyeljétek meg, hogyan tették ezt Pál apostol és a munkatársai.

* **Szándékosan cselekedtek.** Oda mentek, hol a vallásos emberek voltak. Keressetek lehetőségeket arra, hogy szándékosan legyetek olyan emberekkel, akik nem ismerik Jézust. Ez azt is jelentheti, hogy csatlakoztok valamilyen szervezethez, barátkoztok más szülőkkel, vagy, hogy a munka után ott maradtok még egy kicsit, hogy elbeszélgetsetek egy érdeklődővel. Isten országa érdekében értékeljétek újra a karriereteket, a személyes kapcsolataitokat és az érdeklődésüket.

* **Személyes szolgálatot végeztek.** Leültek az asszonyokkal. Pál apostol olykor kiállt a piacokra és a terekre prédikálni, de ezúttal leült az asszonyok közé. Később az egész csapat Lídia otthonában időzött, ahol az új hívőket tanították. A szolgálatnak mindig személyesnek kell lennie. Néhányunknak le kell lassulnia, és nagyobb figyelmet kell fordítania az emberekkel fennálló barátságokra. Nincsenek hétköznapi emberek. Soha nem fogtok hétköznapi halandóval beszélgetni. Az embereket csak ritkán érdekelnék mások. Ha a történetük igazán érdekel benneteket, és ha gondoskodtok róluk, akkor fel tudnak nyílni, és hallani akarják majd a ti történeteteket - Krisztusról.

* **Beszédesek voltak.** Elbeszélgettek velük. Figyeljétek meg, hogy nem prédikáltak nekik, nem is keveredtek velük politikai vitákba, se nem próbáltak Lídia szokásain javítani. Itt egy prédikáció nem lenne megfelelő. Valaki azt mondta: „Mondj el egy történetet, amelyet becsomagoltál az evangéliumba.”

* **Krisztusközpontúak voltak.** Sok mindenről beszélgethettek, de ők leginkább Krisztusra összpontosítottak. Ha valakivel beszélgetünk, meg kell találnunk a módját, hogy a beszélgetést Krisztusra tereljük.

* **Családiasak voltak.** El tudjátok képzelni, mi történhet az egész családdal, vagy akár a szélesebb családdal, amikor a családból egy valaki megismeri Krisztust? Azt hiszem, ez történt a misszionáriusokkal, akik Lídia otthonában laktak – találkoztak a többi családtaggal és nekik is bizonyoságot tettek. Imádkozzunk, hogy egész családok jöjjenek Krisztushoz, és kövessék az Ő útját. Ha az evangélium nem jut be minden otthonba, akkor nem sok hatással lesz a társadalmunkra. Spurgeon azt mondta: „Minden otthonnak Isten házának kell lennie, és minden otthonban léteznie kell egy templomnak”.

Egy macedón ember felhívta a misszionáriusokat, hogy jöjjenek, és Isten a bezárt ajtót használt fel arra, hogy a hírnökeket a nyitott ajtó felé irányítsa. Isten gyakran megnyitja az utat, amikor félreálunk az útjából. Ma milyen sírásra figyeltetek fel? Meghallottátok-e a munkatársaitok kétségbeejtő segélyhívását? Vagy a szomszédokét? Halljátok-e a családban az elveszettek kiáltását? Menj be azon ajtón, amelyet Isten ma nyitott neked.

2. missziószombat, 2020. augusztus 10.

EREDMÉNYES EVANGÉLIUMHIRDETÉS

ApCsel 15,36 - 16,5.

Ismertek valakit, aki nem tud nyugodtan ülni? Mindig tennie kell valamit. Még ülve is mocorog!

Pál apostol ilyen volt... Mindig prédikált vagy bizonyoságot tett, tanított vagy látogatott. Kényelmesen letelepedhetett volna egy nagy antiokhiai templomban, de nem tette. Mindaddig, amíg voltak emberek, akiket bátorítani kellett, nem tudott egy helyben maradni.

A templomot nem parkolóként, hanem ugródeszkának használta!

A felolvasott igehely Pál apostol második utazásának a kezdete, mi pedig megvizsgáljuk az eredményes evangéliumhirdetés alapjait.

„Egynéhány nap múlva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyáncfiakat minden városban, melyben hirdettük az Úrnak igéjét, hogyan vannak. És Barnabás azt tanácsolja, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik. Pál azonban azt tartá méltónak, hogy aki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem

ment velök a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. Meghasonlás támada azért, úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajózik Ciprusba; Pál pedig Silást választván maga mellé, elméne, az Isten kegyelmére bízván az atyafiaktól. És eljárá Siriát és Ciliciát, erősítve a gyülekezeteket. Juta pedig Derbébe és Listrába: És ímé vala ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő, zsidó asszonynak, de görög atyának fia; Kiről jó bizonyoságot tesznek vala a Listrában és Ikóniumban levő atyafiak. Ezt Pál magával akará vinni; és vevén, körülmetélé őt a zsidókért, kik azokon a helyeken valának: mert ismerték mindnyájan az ő atyját, hogy görög volt. És amint általmentek a városokon, meghagyák nékik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban napoként.”

1. Igazi ösztönzés

Manapság talán motivációnak mondanánk. Bizonyos emberek a belső késztetések alapján cselekednek, másokat a pénz és a hírnév ösztönöz. Pál apostolt a lélekmentés lelkesítette. 1Kor 9,16: „Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem.” Más szóval: Nem kérek vállveregetést azért, hogy bizonyoságot teszek, tanítok és prédikálok... kényszerít érzek rá! A véremben van!” Azt mondja, hogy a bizonyoságtézés nem választási lehetősége, az elveszettnek elérése nem javaslat, hanem parancsolat! Lelkesen foglalkozott vele. Másként még rajongásnak is mondhatjuk. A lelkesedés mindig jó indíték. Vele mindent könnyebben, jobban elvégezhetünk. Kol 3,23: „Bármit tesztek, tegyétek szívből (lelkesen), mintha az Úrnak és nem embereknek tennétek. (SZIT)”

Ebben nem lehet eltúlozni a lelkesedést.

Illusztráció: Lehet, hogy a következő embernek túl sok lelkesedése volt. New Yorkban, egy piacon árulta a halat. Nagyon jó napja volt és szinte az összes halat eladta. Valójában csak egy kis hal maradt a hordójában. Becsukta a pultját, amikor egy nő belépett és azt mondta: „Szeretnék egy nagy halat venni a férjemnek vacsorára”. Az eladó belenézett a hordóba, arra a kis halra. Belenyúlt, kihúzta és letette a pultra. „Lehet ez?” „Elég kicsi”, - válaszolta a nő. „Lehetne egy

másik?” Fogta a halat, visszatette, majd meglötyögtette a hordóban a vizet, ismét kivette a halat, és megkérdezte: „És ehhez mit szól?” „Még mindig kicsi”, mondta a nő. Harmadik alkalommal is megpróbálta, összegyűjtve az összes lelkesedést, amit csak talált, és azt mondta: „Ó, ezt nézze meg!” „Hát, mind a három elég kicsi... Tudja mit? Megveszem mind a hármat!”

De lelki értelemben nem lehet eltúlozni a lelkesedést.

A lelki lelkesedés ellentéte a lelki alvás.

Róma 13,11: „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk.”

A lelki alvásról beszél, és igaza van. A gyülekezet zajos helyiségben alszik, amely tele van elveszett lelkekkel. Városunkban az emberek többsége nem ismeri Jézus Krisztust. Mi elmegyünk mellettük a boltban, a munkahelyen, az utcán, és olyanok vagyunk, mint az alvajárók. A bolygón sok milliárd ember él, nagy részük lelki halott. S itt vagyunk mi is, egy kis része az emberiségnek, akiknek illene élőknek, ébereknek lenniük, de mi is egyféle alvó állapotban vagyunk. A legjobb esetben is lelkileg botladozunk! Olykor megbotlunk egy-egy bűnös lélekben, és itt-ott elvezetünk egy-egy személyt az üdvösséghez. De ideje felserkenünk! Képzeljétek csak el, hogy mi mindent tehetnénk egy kis lelkesedés hozzáadásával. Élők! Éberek! Készek! Lelkesek!

Íme, néhány „elődünk” a Szentírásból:

Jónás – Ő igazán jó alvó volt. Úgy aludt, mintha semmi gondja nem lett volna. Isten azt mondta neki, hogy hirdesse az üzenetet a ninivei, gonosz asszíroknak, de ő az ellentétes irányba ment. Felszállt a hajóra, és lefeküdt aludni. A gondtalanság álmát aludta. Nem arról volt szó, hogy érdeklí-e őt az, hogy ezek az emberek meghalnak. Azt AKARTA, hogy Isten büntesse meg ezeket az embereket. Lehet, hogy bosszant bennünket Jónás tette, de mi a helyzet velünk? Nemde mi is a gondtalanság álmát alusszuk? Vagy mégis aggódunk? Ha látnánk, hogy ég a szomszéd háza, azonnal hívnánk a tűzoltókat, vagy fognánk a csövet és oltani kezdenénk, igaz?

A lelki aluszékonyság újabb példája:

Péter, Jakab és János, a Gecsemánében – a felkészületlenek álmát aludták. Jézus az életének legnagyobb harcát vívta. A három

évvel korábbi szembenézése a sátánnal, ezzel az eseménnyel össze sem hasonlítható! Jézus tudta, hogy néhány óra elteltével várni fogja a kereszt, amelyen szó szerint bűnné lesz! Nagy volt a kísértés, hogy ezt ne engedje meg, ezért megkérte a három legjobb barátját, hogy vonuljanak félre Vele, és imádkozzanak. Így szólhatott a tanítványok szűk köréhez: Nem tudom megmagyarázni, hogy érzem magam, vagy mi vár rám, mert soha nem tudnátok megérteni a lelkemben lévő kétségbeesést. Csak azt tudom, hogy szükségem van arra, hogy eljőjtek velem és imádkozzatok. Micsoda előny! Az élet nagy esélye, hogy imádkozhatnak az Isten Fiával, amikor a legnagyobb szüksége van rá. S ők mit tettek - elaludtak! Úgy viselkedtek, mintha azt sem tudták volna, hogy miről van szó. Lehet, hogy nem érezték, hogy ami történni fog, örökre megváltoztatja a történelmet. Pedig élet és halál kérdése volt, és az örök élet forgott kockán! Ők meg a felkészületlenek álmát aludták. Három éve jártak már a Mesterükkel. Minden ehhez a pillanathoz vezetett, s amikor alkalmuk lett volna a közvetlen bekapcsolódásra és Jézus támogatására, az alvást választották! Ismét bosszankodhatnánk ezen emberek miatt, de mi a helyzet velünk? Jelenleg hány hívő ismeri fel a szívében, hogy valójában róla van szó? Mindnyájunknak van alkalmunk, de nem használjuk ki, mivel nem érezzük magunkat felkészülve. De ha az örök életünkről volna szó? Nagy dolgok történnek, s mégis, a prédikátorok felkészületlenül lépnek a szószékre; ugyanúgy a tanítók, az ifjúsági vezetők, a gyermektanítók a felkészületlenséget választják, és semmit nem tesznek. A felkészületlenek álmát alusszák! Isten műve a világ legfontosabb dolga, és fel kell rá készülnünk!

Sámson – hol is aludt el? Delila ölen! Öntudatlanság álmát aludta. Miután felfedte erejének forrását, elvesztette erejét, de nem tudta. Jöttek a filiszteusok, miközben aludt, s habár talpra ugrott, hogy elűzze őket, mint ahogy addig is tette, ám az Ige azt mondja: „még nem tudta, hogy az Úr eltávozott ő tőle” (Bír 16,20). Az öntudatlanság álmát aludta. Túl sok volt az önbizalma, és túl nagy kényelemben volt. Sohase gondoljunk ilyeneket: „Nincs szükség az imára, Isten megáld”. „Nem kell látogatnunk és hívogatnunk az embereket – maguktól is bejönnek majd!” „Van elég pénzünk a bankban, nem függünk Istentől.” Egy hívőnek se kellene így gondolkodnia, mégis sokszor így viselkedünk!

Illusztráció: Mielőtt a Titanic jéghegynek ütközött, kapott 5 távirati figyelmeztetést a jéghegyekkel kapcsolatban, de mindegyiket figyelmen kívül hagyták. A legénység és a kapitány túlságosan bízott az új hajót körülvevő dicsőségben. Az indulás előtt az emberek azt mondták:

„Még Isten sem tudja elsüllyedni ezt a hajót!” Harmincöt perccel az utolsó figyelmeztetés után elsüllyedtek, és a történelmi jelentés a legénységet „kriminálisan önelégültnek” jellemzi.

A sikeres evangelizáció első lényeges összetevője a szenvedély vagy a lelkesedés, és fel kell ébrednünk ebben a sürgős órában!

2. A helyes rangsorolás

Pál apostol tudta, hogy mit kell előnyben részesítenie. Tudta, hogy a legfontosabb, hogy ragaszkodjon a legfontosabbhoz. Túl könnyű letérni az útról! A legfontosabb a lelkek megnyerése. Minden más e célnak van alárendelve.

Pál apostol soha nem felejtette el, hogy Jézus azért született, hogy meghaljon, hogy feltámadjon a halából és megmentse az elveszetteket. Nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy Ő szolgáljon és életét adja a legfontosabbért!

Charles Spurgeon mondta: „Ha a bűnösöket elítélik, akkor a halálba csak a testünkön keresztül menjenek. Ha elvesznek, akkor történjen úgy, hogy a kezünkkel körül fogtuk a térdüket és marasztaltuk őket. Ha a haláluknak be kell következnie, akkor legalább senki ne menjen oda anélkül, hogy ne figyelmeztettük volna”.

3. A megfelelő bemutatás

ApCsel 16,4.5: „És amint általmentek a városokon, meghagyják nékik, hogy tartsák meg a rendelkezéseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban naponként.”

Lelkesnek kell lenni, és rangsorolni kell, de ami a legfontosabb: a megfelelő üzenettel kell rendelkezni. Leszélyenítő a számunkra, hogy bizonyos kultuszoknál több a lelkesedés és jobb a rangsorolás. Bármilyen rossz minőségű az üzenetük, ők mégis hirdetik!

Az igazi üzenet az, hogy kegyelemből üdvözülünk, hit által, Jézus Krisztus érdeméből, plusz semmi, mínusz semmi (ApCsel 15,11).

Ez az igazi üzenet, és ha szeretettel hirdetik, az emberek megtérnek. Zsolt 126,5-6: „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve.”

Illusztráció: Fanny Crosby, az ismert vak költőnő, sok éneket is írt. Idős korában, ellátogatott egy New York állambeli misszióba. Hontanlan drogfüggő és alkoholista férfiak előtt beszélt. Egyik pillanatban ezt kérdezte: „Van-e önök között olyan fiatalember, akinek nincs édesanyja?” Az egyik fiatalember szégyellősen felemelte a kezét. Elmondta, hogy még kisgyerek volt, amikor meghalt az édesanyja. Fanny előre hívta. Szorosan átölelte a fiatalembert és megcsókolta az arcát. Az esemény hatására Fanny aznap este a következőket jegyezte fel: „Mentsétek a veszendőket, gondoskodjatok a haldoklókról, ragadjátok ki az embereket a bűn csapdájából, sírjatok a vétkezőkért, emeljétek fel az elesetteket, beszéljétek nekik Jézus megmentő hatalmáról”.

Sok év után egy híres énekes, Ira D. Sankey, St. Louisban, Dwight Moody evangéliumi előadásán énekelt. Az ének előtt beszélt Fannyról, és hogyan keletkezett az ének, amelyet énekelni fog. Beszéd közben egy középkorú férfi felugrott és odaszólt: „Én voltam az a fiatalember! Rólam szól az éneke. Megcsókolta az arcom. Ezt sohasem tudtam elfelejteni”. Elmesélte még, hogy ennek köszönhetően lett keresztény, így az élete is megváltozott.

Ha szeretettel hirdetjük a helyes üzenetet, az emberek megtérnek. Ébredjünk fel, és legyünk lelkes bizonyosságtevők. Rakjuk a dolgokat helyes sorrendbe; ideje, hogy a legfontosabb dolgot az első helyre tegyük. És mutassuk be helyesen az igazi üzenetet!

3. missziószombat, 2020. szeptember 5.

FUTÁS A SZEKÉR UTÁN

ApCsel 8,26-39.

Bevezető

Ez az igazi történet egy időben nagyon elterjedt az interneten. Egy fiatalember éppen hazaindult szerda este a Biblia tanulmányozása után.

Az autójában ülve így imádkozott: „Ma este arról tanulmányoztunk, Uram, hogyan szóltál Sámuelhez. Ma is szólsz az emberekhez? Ha hozzám is szólnál, igyekeznék Neked szót fogadni.” Útközben éppen egy sarki élelmiszerbolt mellett kellett elhaladnia, amikor határozott hangot hallott a fejében: „Vegyél 3 liter tejet”. Rálépett a fékre, leparkolt, majd feltette a kérdést: „Uram, te szóltál?” „Vegyél 3 liter tejet”, hallotta ismét a hangot a fejében. „Hát ez érdekes”, gondolkodott. „De ha valóban az Úr... azt mondtam Neki, hogy szót fogadok. Mindegy, a tej úgymint mindig jól jön otthon.”

Megvette a tejet, és továbbhajtott, amikor ismét hangot hallott a fejében: „Fordulj be ebbe az utcába, és parkolj le.” Tétovázva ugyan, de megtette, s közben azon töprengett, hogy nem örült-e meg. A hang ismét cselekvésre ösztönözte: „Vidd el a tejet abba a házba”. A kis házban sötétség uralkodott; már késő volt, és úgy tűnt, hogy mindenki alszik. A fiatalember félénken bekopogott az ajtón. Láta, ahogy az egyik kivilágított szoba ajtaja kinyílt. Egy ember ajtót nyitott neki, és rábámult. A fiatalember szinte remegve mondta: „Nem tudom miért, de úgy éreztem, hogy kell hoznom maguknak egy kis tejet”. Az ember kikapta a fiatalember kezéből a tejet és elrohant vele, közben spanyol nyelven kiáltott valamit. Egy fiatal nő, csecsemővel a karján az ajtóhoz jött, és könnyek peregtek le az arcán. Ő sem tudott tökéletesen angolul, de valahogy elmagyarázta a fiatalembernek: „Nem volt pénzünk, hogy vegyünk tejet a kisbabánknak, ezért imádkoztam, és megkértem Istent, küldjön nekünk egy kis tejet az egyik angyalával. Ön angyal?”

Ekkor a fiatalember is elmesélte, milyen ösztönzést érzett arra, hogy tejet hozzon nekik. Mielőtt továbbment, kivette a pénztárcáját és odaadta nekik belőle az összes pénzét. Kiment, dicsérve Istent, és megköszönve Neki, hogy ma is szól az emberekhez, ha készek szót fogadni Neki!

Az Apostol cselekedeteiben még egy olyan emberről olvashatunk, aki úgy 2000 évvel ezelőtt szintén engedelmeskedett az angyalnak, majd a Lélek hangjának, habár nagyon különös utasításokat adott neki. Tanulmányozzuk most át Filep nem mindennapos kalandját, amelyet az ApCsel 8,26-35-ben találunk.

„Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. És felkelvén, elméne. És ímé egy szerezsen férfiú, Kandakénak, a

szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe; És visszatérőben volt és az ő szekeren ül vala, és olvasá Ésaías prófétát. Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez! Filep azért oda futamodván, hallá, amint az Ésaías prófétát olvassa vala. És monda: Vajjon érted-e, amit olvasol? Ő pedig monda: Mímódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh viteték mészárszékre, és mint a bárány az ő nyírője előtt néma, azonképpen nem nyitotta fel az ő száját. Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? Mert elvétetik a földről az ő élete. Feelvén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-e, vagy más valakiről? Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust.”

I. Az előkészített bűnös

Először is, a 27. versben találkozunk egy előkészített bűnösrel. Mondjuk azt, hogy egy fontos személyiség volt. Megismerkedünk az etiópiai eunuchal, aki Kandaké királynő tekintélyét élvezte. A királynő ő rá bízta a pénzügyeit. Az egykori rabszolga lett az ő személyes ügyvezetője, pénztárosa és megbízottja.

Azt is elmondhatjuk róla, hogy ez az eunuch nagyon vallásos személy volt. A saját afrikai országából, Egyiptomon keresztül, a Földközi-tenger partján haladva ment Jeruzsálembe. Az igaz Istent kereste. Bizonyára sok afrikai vallást ismert már. Természetesen az egyiptomi istenekkel is megismerkedett. Útközben a kananeusok és a filiszteusok isteneivel találkozott, s így jutott el Gázába. Amikor viszont Jeruzsálembe érkezett, rájött, hogy a judaizmus csak egy vallás üres héja. Isten jelenléte még a babilóniai rabszolgaság előtt eltűnt; vele együtt a bizonyosság ládája is. Sajnos, úgy indult haza, ahogy otthonról elindult: üres szívvel, éhezve az Élet kenyerét, szomjazva az Élet vizét. Azt mondhatjuk, hogy ez az eunuch nagyon készséges ember volt. Isten Lelke munkálkodott benne, és egy istenadta úr keletkezett a szívében, amelyet csak Isten tudott betölteni. Most Isten kötelessége volt, hogy válaszoljon a hívására, mert Isten megígérte Jeremiás által, hogy azok, akik őszintén keresik Őt, mindig megtalál-

ják. Látjuk tehát az embert, aki nagyon befolyásos és fontos személy; ő parancsol és engedelmeskednek neki; megvehet bármit, amit óhajt, mégsem elégedett, mert elveszett és élete rendezetlen volt Isten felé. Kereste Istent, de nem találta volna meg, ha valaki el nem vezeti őt Istenhez. Ez a leírás talán rátok illik: Sok áldásban részesültetek az életben, megelégedést kerestetek mindabban, ami pénzzel megvásárolható, de soha nem lesztek elégedettek, hacsak nem találkoztok Istennel Jézus Krisztusban.

Vagy ha a másik oldalát nézzük, talán olyan keresztények vagytok, akiket túlságosan lefoglalt a privátélet, ezért körül se néztetek, hogy meglássátok az istenkeresőket. Minden felé vannak ilyen emberek, és ugyanaz a lélek, amely titeket elvezetett Jézushoz, őket is közelebb akarja vinni Hozzá; de ők még nem tudják, hogyan lehet Őt megtalálni. Látni fogjátok őket, ahogy kísérleteznek a kultuszokkal és a hamis vallásokkal; hallgatják a rádiós vagy a televíziós evangélistákat; vagy éppen, ahogy olvassák a Bibliát, de nem értik meg, mit olvasnak.

Szükségük van valaki gondoskodására, aki személyesen fog a kocsi-juk után futni és elmondani nekik, hogy a tartós békét a Krisztussal való, személyes és naponkénti összeköttetés által tudják megvalósítani. De álljunk meg itt egy pillanatra. Amikor leparkolják autójukat a gyülekezeteink előtt, mit fedeznek fel? Vajon olyan üres rituálékat látnak-e bent, amelyek nem igazán felelnek meg a Teremtővel való személyes kapcsolat erősítéséhez, vagy élőnek és valósnak találják az Isten Lelkét az őszinte és vallásos emberek körében? Jézus mondta: „Adjatok ti nékik enni!” Vajon a keresztények részt vesznek-e az Élet kenyérének kiosztásában? Ha nem osztjuk meg, a világ sohasem fogja megismerni a teljes üdvösséget.

II. Buzgó lélekmentő

Nézzük meg most a lélekmentés és bizonyoságtézés második összetevőjét: a buzgó lélekmentőt. A történetünk másik szereplője Filep. Feltételezzük, hogy ekkorra már éppen olyan idős volt, hogy nyugdíjba vonulhatott volna. Hiszem azonban, hogy Isten rendelkezésére állt. Ne feledjétek, hogy nem Filep apostolról beszélünk, hanem az első 7 diakónus egyikéről, akiket az ApCsel 6-ban választottak ki a szolgálatra. Filep laikus hívő volt, de kész volt engedelmeskedni Isten akaratának. Közülünk sokan nagyon elfoglaltak vagyunk, Isten nem

tudja felhívni a figyelmünket. A családunkra, a munkánkra gondolunk, és néha annyira lekötnek bennünket a templomi szolgálataink, hogy nem vagyunk képesek engedelmeskedni Istennek. És mi a helyzet veletek? Elérhetőek vagytok-e Isten számára, amikor azt szeretné, hogy valamelyik szegény gyermekének tejet vigyetek?

Ez a történet csodálatos része. Filep már korábban is nagyon eredményes volt, amikor a samáriaiaknak hirdette az evangéliumot. A fejezet első verseiben elolvashatjátok, hogy a samáriaiak közül sokan megtértek. A jeruzsálemi gyülekezet még egy bizottságot is küldött, hogy ellenőrizze a Samáriában zajló eseményeket. De az Úr angyalt küldött, hogy megmondja Filepnek, hagyja abba ezt a eredményes munkát, és menjen el a pusztába.

Ha én lettem volna Filep helyében, féltő, hogy talán így válaszoltam volna: „De Uram, hogy folytatják majd nélkülem ezt a samáriai ébredési mozgalmat? Te sem akarhatod, hogy ott hagyjam ezt a nemzeti szintű, sikeres evangelizációt! Nézd csak meg milyen sok embert megkereszteltünk már, és milyen szépen halad az építkezés, és milyen jó a költségvetés!” Ám de Isten okai eltérnek a mieinktől. Istennek mindig szüksége van olyan férfiakra, nőkre és fiatalokra, akik kérdés nélkül engedelmeskednek.

Hiszem, hogy Filep az arab férfinak is hasznára volt. Világos, hogy Filep nem volt rasszista, mert a samáriaiak között élt, akiket a zsidók alacsonyabb rendűeknek tartottak. Talán ő volt az egyetlen, akit Isten találhatott, aki hajlandó volt Igét hirdetni ennek az etiópiai néger férfinak. Ezen kívül Filep készséges is volt. Kész volt elmenni bárhova, ahova Isten elküldte. Sokféle kifogást találhatott volna: „Uram, biztosan nem akarod, hogy megsértsem a protokollt; én nem vagyok lelkipásztor; nem állíthatok oda, csak úgy, ahhoz a tisztviselőhöz és nem várhatom el tőle, hogy hallgasson rám. Uram, de láttad már milyen markos legények a testőrei? Nézz rám, hát ilyen ruhában mégsem állhatok a méltóságos uraságok elé! Különben sem tudnék lépést tartani a kocsija mellett futó gyalogoskatonákkal. Szerintem más jobban elvégezné helyettem ezt a feladatot. És mi lesz akkor, ha most éppen veszekedős kedvében van? Tudod, hogy félek a bizonyágtévéstől, mert esetleg olyat kérdeznek majd, amit nem tudok, és akkor szégyenkezhetek.” Ismerősen hangzanak ezek a kifogások?

De Filep nem magyarázkodott. Kész volt lelkeket nyerni. És azonnal szót fogadott az Úrnak. Ne feledjétek, hogy nem állt és nézte, ahogyan az arab közeledik hozzá, hisz a császári kocsi elhaladt mellette, mert mindketten Dél felé tartottak. Amikor a szekér a méltóságos urasággal elhaladt Filep mellett, hallotta, hogy az arab Ézsaiás könyvéből fennhangon olvas. A Szentlélek ösztönözte: „Itt az alkalom. Fuss a szekér után!”

III. Jelentőségteljes szöveg

A harmadik összetevő a fontos szöveg a Szentírásból. Az eunuch az Ézsaiás 53. fejezetéből olvasott. Ez a fejezet a megváltásról szól, és az áldozathozatalról. Beszél a bárányról, amely némán tűri, hogy feláldozzák. Talán ez a szerencsen férfi is mutatott be bárányáldozatot Jeruzsálemben, de ez nem volt megfelelő áldozat a bűneiért. Ez az igeszakasz Ézsaiás könyvéből, még a magára hagyatottságról is szól. A harmadik vers azt mondja, hogy ez az emberi bárány eltúrte a megaláztatást és a magára hagyatottságot. A 8. versben olvassuk: „Erőszakos ítélettel végeztek velem. Ugyan ki törődik egyáltalán ügyemmel?”, mert meghalt, mielőtt örökösöket kapott volna. Az eunuch azonosulhatott ezzel, mert rabszolgaként ő is megtapasztalta a megaláztatást, hogy biztonságban lehessen a császári udvarban. Megaláztatottan élt, tudva, hogy soha nem lesz képes gyermekeket nemzeni.

Ez a fejezet azonban a Megváltóról is beszél. A 6. versben olvassuk:

„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.” Ez az emberáldozat meghalt, hogy felvegye a bűneinket. Ez volt az, amit az eunuch keresett! Tehát megkérdezte Fileptől, hogy miről is van szó.

IV. Személyes üdvösség

A negyedik összetevő tehát a személyes üdvösség. Amikor Filep elkezdte magyarázni a szövegrészt, és hirdetni Jézust, az eunuch hitt és megtért. A szerencsen személyes üdvössége legalább két dolgot tartalmazott. Itt volt a hit és a bizonyosságtevés.

Az életen át tartó kutatása egyszerűen zárult. Hitt az örömezenetben, és megmenekült. Utána bizonyosságot tett a Jézusba vetett hitéről. Annyira eladósodott az üdvösségéért, hogy bármit megtett volna, csak hogy engedelmességen Istennek. Jézus mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”

Út közben egyféle oázishoz érve az eunuch megkérdezte Filepet, mi gátolhatná, hogy megkeresztelkedjen? Tudjátok, mielőtt elindult volna erre a hosszú, jeruzsálemi utazásra, előzőleg senki sem mondta meg neki, hogy még ha át is tér a judaizmusra, akkor se lehet zsidó prozelita. Csak a testi fogyatékoság nélküli pogányokat lehetett bevezetni a judaizmusba. A testi fogyatékosága miatt nem fogadták volna be. Ezért volt a kérdése olyan fontos: „Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem?” Milyen csodálatos, hogy Filep azt mondta: „Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia.”

A szerecsen férfi ez után boldogan folytatta az útját. A 39. versben azt olvassuk, hogy az Írás szerint megkeresztelkedett, és örömmel ment tovább az ő útján. Valószínű, hogy még köszönetet szeretett volna mondani Filepnek. De miután megkeresztelte őt és kijöttek a vízből, hiába nézelődött, sehol nem látta Filepet – a Szentlélek elvitte egy másik helyre, ahol szintén szükség volt erre az elrettenthetetlen lélekmentőre.

A keresztény hagyomány szerint az első, aki az eunuch bizonyágtevésére megtért, maga Kandaké királynő volt. Sok évvel később, amikor az első misszionáriusok eljutottak Etiópiába, ott már egy virágzó egyházat találtak, amelyet ez a szerecsen ember alapíthatott.

Befejezés

A szerecsen eunuch megtalálta az igaz hitet, amikor megtalált azt, Aki mindenkit meghív: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne” (Ján 4,14). Ezen kívül még azt az ígéretet is kaptuk, hogy ha hittel jövünk Jézushoz, megbánjuk a bűneinket, és hisszük, hogy Ő megbocsát, minden újjá lesz, még az Istennel való kapcsolatunk is.

Ugyanaz a Jézus, aki megment bennünket, amikor Hozzá kiáltunk, azt akarja, hogy ezt a jó hírt mindenkinek elmeséljük. Fussatok minden elérhető szekér után! Menjetek ki az élet útjaira, és keressétek az embereket, akiknek szükségük van Jézusra. Sokan el fognak utasítani benneteket, de sokan meg is hallgatnak majd titeket. Reménykednek, hogy valaki majd mégis a szekerek után fog szaladni, vagy elviszi nekik az evangéliumi „tejet”. Vajon szót fogadtok-e ma az Úrnak?

— IV. negyedév —

1. missziószombat, 2020. október 3.

LELKI ÜDVÖSSÉG

János ev. 4,1-10.

Kétszer is megmentették. Kétszer, két teljes idegen ember, két napon belül döntött úgy, hogy megmenti őt. Nem rossz, igaz? Kelly Moore volt a neve, ez nem jelent sokat nektek. Nem ismeritek Kelly Moore-t, de hallhattatok talán valamit arról, ami történt azon a napon, amikor őt először megmentették. Kelly Moore volt az Air Florida légiutas-kísérője. A repülőgép a Boeing 737 volt. Pontosabban az Air Florida 90-es járata. 1982. január 13-án Kelly Moore úgy kezdte a napot mint mindig, nem gondolva arra, hogy mi történhet vele. Két perccel a felszállás után a repülőgép elkezdte veszíteni a magasságot, és eltalálta a Potomac folyó hídját. Amikor Kelly visszanyerte az eszméletét, a Potomac folyó jéghideg vizében tartózkodott, egy repülő-roncsba kapaszkodva, őt másik túlélővel együtt.

Hallottátok már ezt a történetet?

Az egyik túlélő, aki szintén a roncsdarabba kapaszkodott, segített Kellynek és a többieknek, hogy egyenként elhelyezkedjenek a hálóban, amelyet a helikopter engedett le, miközben ő maga kihűlt és a víz alá csúszott. Így menekült meg Kelly először, egy olyan ember által, akit nem is sikerült megismernie, és akit később Arland Williamsként azonosítottak.

Két nappal később Kellyt ismét megmentették. Hallgassátok meg a vallomását:

„Néhány nappal később, amikor az intenzív osztályról áthelyeztek az egyszerű betegszobába, felébredve egy nővért láttam, aki fölém hajolt. Rám mosolygott, gyengéd, meleg kezével betakarta az enyémét és így szólt: „Gyermekem, bajba kerülhetek, amiért ezt mondom neked, de tudnod kell, hogy Isten szeret, és nem ok nélkül mentett meg téged.” Mivel nagy érdeklődést tanúsítottam, az egészségügyi nővér a munkahelyét veszélyeztette azért, hogy nekem Jézus szeretetéről beszéljen. Mialatt elmesélte, hogyan halt meg értem Jézus, én átadtam Neki az életemet. Életemben először tapasztaltam meg az igazi lelki békét. Amikor elfogadtam Krisztust, imában megkértem Istent, mutassa meg nekem, hogyan tudnám Őt még jobban megismerni. Tudtam, hogy válaszolni fog az imámra.”

Két teljesen idegen ember mentette meg, két nap leforgása alatt. Miért? Milyen tulajdonságokkal rendelkezik Williams és a többi hős, akikről az újságokban olvasunk, tudjátok azok, akik megmentik a gyermekeket az égő épületekből; a sofőröket az összetört autókból; jeges vízbe merülnek, hogy megmentsek a fuldoklókat? Nos, ezek hétköznapi emberek, akik fontos fordulóponthoz érkeztek és rendkívüli döntést hoztak, hogy megmentenek valakit, akinek az élete veszélyben forog. És eközben többnyire a saját életüket is veszélyeztetik. De hallgassátok tovább, mit mondott még Kelly Moore:

„Nem tudom, miért mentette meg Isten engem a Potomac folyóból azon a napon, amikor mások meghaltak, vagy miért válaszolt a kétségbeesett imámra, hogy kapcsolatba lépjek vele. De azt tudom, hogy Isten együttérző, hétköznapi emberek által továbbította felém az Ő szeretetét, amikor roppantul nagy szükségem volt rá. Végtelen kegyelméből, nem egyszer, hanem kétszer is megmentett.”

Azt is meg kell értenünk, hogy minden nap szó szerinti küzdelem folyik az élet és a halál között. Tudod, hogy a szomszédságában, a családban, a munkahelyeden vagy az osztályodban élő személyek között vannak olyanok, akiket az örök halál fenyeget, és valószínűleg fel sem fogták, hogy meg kell őket menteni.

Szinte minden nap, ha nyitottak vagyunk a Lélek útmutatására, evangéliumi fordulóponthoz érünk. Döntéseket hozunk, hogy segítünk és megszabadítjuk őket a lelki haláltól, vagy más irányba megyünk.

Jézus ilyen fordulópontokkal szembesült. Az életéről szóló egyik jelentés illusztrálja életünk területeit, amelyekre oda kell figyelnünk. János feljegyezte számunkra az ő evangéliumában, a János 4,1-4-ben: „Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János, (jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai), elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába. Samárián kell vala pedig általmennie.”

Ez Jézus szolgálatának a kezdeti szakasza volt, amikor a lelki vezetők figyelmét is felkeltette. Mivel nem akart velük összetűzésbe keveredni, Jézus úgy döntött, hogy visszamegy Galileába. A negyedik versben megfigyelhetitek, hogy Samárián keresztül vezetett az útja. Ha megnéztek egy bibliai térképet, akkor magatok is megfigyelhetitek, hogy a legrövidebb út Samárián keresztül vezetett, és akkor azt mondjátok, „természetes, hogy Samárián kellett áthaladnia”. Ez igaz, de a legtöbb zsidó nem így utazott Júdeából Galileába. Miért? Azért, mert ott samáriaiak éltek, és mert a zsidók és a samáriaiak között kulturális, etnikai, vallási és politikai ellenségeskedések voltak. Ezért tartották távol magukat a zsidók a samáriaiaktól, még akkor is, ha ez azt jelentette: széles ívben meg kell kerülniük Samáriát. Az emberek még ma is elkerülik az áthaladást azon a vidéken, ahol tőlük eltérő emberek laknak.

Jézus azonban úgy döntött, hogy Samárián át fog utazni, sőt, az Ige azt mondja, hogy Samárián át „kellett” áthaladnia, és ezt nem gyakorlati okból tette, hanem lelki okok miatt. Az első dolog, amit Jézus cselekedeteiből látunk:

1. Ahhoz, hogy lelkileg megmenthessünk valakit, oda kell mennünk, ahol ő van.

Nézzünk szembe a ténnyel. A legtöbbünk nem szeret nem keresztény környezetben tartózkodni. Végére is, sokkal szebb és kellemesebb a számunkra, ha keresztényekkel barátkozunk, nem hitetlenekkel. Ugyanazt az Istent imádjuk, ugyanazt a nyelvet beszéljük. Nem használunk olyan szavakat, amelyek miatt mások elpirulnak, és a dohányzás meg az italozás veszélyeinek se tesszük ki egymást. Ezért szívesebben tartózkodunk egy kellemes keresztényi társaságban. Jézus azonban kiegyensúlyozott életet élt. Egyrészt óriási szolgálata volt, és vágya, hogy meghódítsa a világot. Másrészt apró munkája is volt, ami azt jelentette, hogy időt szakít az veszendőkkel való találkozásra és barát-

kozásra, és ezt gyakran egyedül tette. Ha lelkileg meg akarjuk menteni a veszendőket, akkor először találkozunk kell velük. Voltak-e barátaitok, mielőtt megtértetek? Közülük sokan nagyon őszinték.

Nem arról beszélek, hogy az embereket szándékunkká kell tennünk. Az emberek tudják, fontosak-e a számunkra, vagy csak a taglétszám ellenőrzésére szolgáló vonalat jelentik.

Jézus annyit barátkozott a hitetlenekkel, hogy a bűnösök barátjának nevezték. Gondolom, már jó régen történt, amikor legutóbb valaki úgy gondolt ránk, mint a bűnösök barátjára.

De folytassuk most a történetet. János 4,6-9: „Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala. Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom! Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enivalót vegyenek. Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátoknak a samáriaiakkal.”

2. Ahhoz, hogy lelkileg megmenthessünk valakit, hidat kell építenünk.

Más szóval, nem állíthattok csak oda csak úgy, valakihez, ezzel a szöveggel: „Hé, hallottad már a jó hírt? Rád halál vár.” Jézus is előbb hidat épített. Két szóval. Nekünk nem úgy tűnik, hogy a vízkérés nagyon sikeres kezdés, de amikor kulturális kontextusba helyezzük, ez az egyszerű kérés nagyon erőteljes volt. Azzal, hogy beszélgetést kezdeményezett, a berlini falhoz hasonló falat döntött le.

Ahelyett, hogy rá se nézett volna, Jézus két – jól megválasztott – szóval szólítja meg az asszonyt, elfogadása jeléül. Ajtót nyitott a beszélgetéshez, jelezve vele, hogy személyként fontos a számára. És ez egy eredményes taktika volt. Láthatjuk, nagyon megdöbben azon, hogy Jézus vizet kért tőle.

Sok ilyen evangéliumi fordulópont van az életünkben, de nekünk kell eldöntenünk, hogy bemegyünk-e a nyitott ajtón, vagy pedig folytatjuk utunkat. Amint sétálunk az utcán, megállhatunk és megismerkedhetünk az új szomszédal, aki éppen mossa az autót, vagy továbbmehetünk. Rászánhatunk öt percet arra, hogy szóljunk pár szót a vegytisztítóshoz, vagy egyszerűen hazasietünk. Meghívhatjuk munkatársunkat egy ebédre, vagy a keresztény barátainkkal fogunk ebédelni.

Hányszor elmegyünk ilyen és hasonló lehetőségek mellett, holott megismerkedhetnénk a megtéretlenekkel.

Ezeknek a hidaknak a felépítése a kapcsolatokban nem nagyon nehéz, főleg, ha ismeritek a nyitját, ami mások meghallgatása. Ez magába foglalja az irántuk való nemes érdeklődésünket, és a kérdéseinket az ő világuk jobb megismeréséért. Ez őszinte kíváncsiságunk kifejezése az élethelyzetüket illetően.

Amikor ezt megteszitek, minden bizonnyal találtak valami közös érdeklődési pontot, amellyel elmélyíthetitek ismeretségeket, s miközben azt teszitek, amit Jézus tett aznap a kútnál, megszilárdítjátok az emberek értékét és méltóságát azzal, hogy időt szántok rájuk, hogy valóban kapcsolatba lépjete velük.

Ti kik felé tudnátok ilyen hidakat építeni? Lehet, hogy éppen azon személy felé, aki most csatlakozott a cégetekhez, és jelenleg úgy érzi magát, mint aki nem tartozik oda. Vagy talán valaki felé a sportpályán, vagy valaki felé, akivel iskolába jártok.

Jézust illetően, egy rövid barátkozást akart a kútnál lévő asszonnyal, de nem csak hétköznapi beszélgetésre korlátozta a barátkozást. Lássuk, mi történt ezután.

János 4,9-10: „Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal. Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.”

János 4,25-26: „Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jő (aki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk mindent. Monda néki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek.”

Jézus a harmadik fordulóponthoz érkezett, amikor másodperc leforgása alatt dönteni kellett. Ez a döntés kritikus fontosságú volt. Jézus úgy döntött, hogy a beszélgetést a lelki dolgokra fordítja, mert tudta:

3. Ahhoz, hogy lelkileg megmenthessünk valakit, képesnek kell lennünk arra, hogy biztonságba vezessük őket.

Ha valakit el akarunk vezetni az Úrhoz, nagyon fontos dolog a kapcsolatlétesítés szempontjából, hogy fokozatosan kezdjünk el beszélni a lelki témákról. Jézus tudatosan döntött arról, hogy a beszélgetést a lelki

dolgokra tereli. Egyszerűen megihatta volna azt a vizet a gondolattal, hogy „úgy is meg fogja látni az életemből és a viselkedésemből”. De Ő a lelki téma kezdeményezését választotta. Figyeljétek meg, hogy nem bonyolult teológiai tételekkel állt elő. Mivel a vízről beszélgettek, Jézus „az élő víz” hasonlatával igyekezett Istent bemutatni.

Ezzel felkeltette az asszony kíváncsiságát, s az üzenetet olyan mértékben adta át neki, amilyen gyorsan az asszony meg tudta érteni. Ez az a pont, amelynél mi gyakran elrontjuk. Abban sem vagyunk biztosak, hogyan tereljük át a beszélgetést a lelki témákra. Ismét a meghallgatás a kulcsa. Hallgassuk meg és figyeljünk a beszélgetőtársunkra, akkor megismerjük és aztán már magától is megnyílik az út. Talán arról fognak nektek beszélni, hogy a gyermekeik néha örületbe kergetik, és ti hasonlóan válaszolhattok. „Tudom, hogy érzed magad, ezzel néha én is így vagyok”, de a másodperc töredéke alatt úgy is dönthettek, hogy másként fogalmaztok.

„Tudod, a gyermeknevelés a számomra is elég nagy felelősség, de nagy hatással volt rám az, amit a Biblia mond a gyermekek oktatásáról”. S már van is egy nyitott ajtótok, amelyen belépve talán azzal folytathatjátok, hogy van egy keresztény könyvetek a gyermeknevelésről.

Az ajtó felbukkannak, ha készek vagyunk észrevenni és kihasználni őket. Amikor ezek a döntések egy pillanat alatt megtörténnek, vegyetek nagy lélegzetet, higgyetek Istenben és lépjétek a lelki témák útjára.

Amikor Jézus megnyitotta az Ő országának kapuját az asszony előtt, a negyedik fordulóponthoz érkezett:

János 4,16-19: „Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide! Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondad, hogy: Nincs férjem; Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad. Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.”

Egészen eddig a pillanatig az asszony nem tanúsított nagy érdeklődést Jézus mondanivalója iránt, de lehet, hogy kételkedett, vagy azt gondolta, hogy ez biztosan egy különös ember, mert valami élő vízről beszél. Ám az is lehet, hogy komolyan vette Jézus szavait. Itt érkezett el Jézus a fordulóponthoz, amikor úgy döntött, hogy bizonyítékokat nyújt be, hitelességének alátámasztására.

4. Ahhoz, hogy lelkileg megmenthessünk valakit, annak bíznia kell a megmentőjében.

Az emberek nem akarnak a serpenyőből a tűzbe ugrani; ha meg kell menteni őket, akkor biztosak akarnak lenni abban, hogy jobb változatot kínáltak nekik annál, amit eddig átéltek. Biztosak akarnak lenni abban, hogy az orvosság jobb a betegségnél.

Az emberek nem azt várják tőlünk, hogy bibliaszakértők vagy apológéták legyünk, hanem azt a változást keresik nálunk, amelyet Jézus megismerése eredményezett az életünkben, és azt szeretnék tudni, hogyan került rá sor. Már sokszor elhangzott, de még ma is igaz: „Lehet, hogy te leszel az egyetlen Biblia, amelyet valaki elolvas”.

Az emberek szeretnék látni, hogy mit jelent a lelki menekvés, és fontos, hogy ezt meglássák az életetekben. Ha az, amit csináltak, és ahogyan éltek, nem különbözik a világ többi részétől, akkor mi haszna van neki? Ha az emberek azt gondolják, hogy Krisztus nem változtatta meg az életeteket, akkor szinte biztosra veszik, hogy az övékét se fogja. De ha meglátják a különbséget, azaz a javulást a régi és a mostani életetek között, legyetek készek megfelelni nekik, hisz Péter apostol is éppen erről beszél az ő első levelében: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről” (1Pét. 3,15).

A történet utolsó fordulópontja akkor érkezett, amikor Jézus bizonyítékot nyújtott be arra vonatkozólag, hogy ő a Messiás, amire az asszony ekként reagált:

„Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek: Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus? Kimenének azért a városból, és hozzá menének” (Ján 4,28-30).

A szamaritánus asszony annyira gyorsan döntött, hogy még az értékes vizeskorsókat is ott hagyta, amelyeket a városból hozott magával, és visszament a városba, hogy meghívja az embereket, hogy jöjjenek és hallgassák meg Jézust. Ez a nő a Jézussal való találkozása után lelkileg elveszett emberek sokaságát vezette Hozzá. Mit mond ez nekünk?

5. Azok, akiket megmentettek, megértik a mások megmentésének sürgősségét.

Emlékeztek még, hogyan éreztétek magatokat, amikor első ízben adtátok át életeteket Jézusnak? Ugye milyen lelkesek voltatok? Mennyire vágyakoztatok arra, hogy bizonyosságot tegyetek az embereknek?

És mi a helyzet most? Ma is érzitek ezt a sürgősséget? Szoktátok-e mondani: „Ismerek embereket, akiknek ugyanazt meg kell tapasztalniuk, amit én megtapasztaltam! Egyszerűen meg kell! Fogytán az idő!” Vagy ezzel mentegetitek magatokat: „Nem fog menni, elutasítanak, vagy elzavarnak”. Lev Tolsztoj, a „Háború és béke” című könyvében ezt mondta: „Elvesztünk, mert bemagyaráztuk magunknak, hogy elvesztünk”. Ne mondjátok tehát magatoknak, hogy úgysem fog sikerülni; helyette támaszkodjatok a Szentlélek erejére.

A jó hír az, hogy sok ember lesz a mennyben, akiknek, valamilyen módon, ti segítettek odajutni. A rossz hír az, hogy a pokolban lesznek olyan emberek, akiknek segíthettek volna megmenekülni, ha megragadtátok volna a lehetőséget. Jézus Krisztus evangéliuma nem lehet mérsékelt fontosságú. Vagy nagyon fontos, vagy egyáltalán nem számít. Mit jelent a számotokra Jézus Krisztus evangéliuma? Vajon annak hirdetése itt és világszerte nagyon fontos, vagy egyáltalán nem fontos a számotokra? Erre csak ti tudtok válaszolni.

2. missziószombat, 2020. november 7.

BARÁTSÁGKÖTÉS, DE HOGYAN?

Igehely: Máté 7,7-8.

Bevezető

Gyakran veszünk órákat matematikából, idegen nyelvből, nyelvtanból, történelemből, stb.. Vannak privátórák mindenből, amit csak akartok. Nevezhetjük őket akár gyakorlati óráknak, mert megtanítják nekünk az alapokat, és valamilyen dolog elérésének a módszereit.

Íme, egy példa arra, amit gyakorlati ateizmusnak neveznék.

Illusztráció: Egy fiatal tanítónő, nyilvánvalóan irodalmi hajlammal, elmagyarázta a fiatalabb gyerekekből álló osztályának, hogy ő ateista. Majd megkérdezte a gyerekeket, vajon ők is ateisták? Még ha nem is tudták igazán, mi az ateizmus, de mivel a tanító nénire akartak hasonlítani, majdnem mindnyájan felemelték a kezüket, hogy ateisták.

Egy gyermek kivételével. Egy Lucy nevű édes kislány nem értett egyet a többséggel. A tanítónő megkérdezte, miért döntött úgy, hogy ő másmilyen lesz? „Azért, mert én nem vagyok ateista”, válaszolta a kislány.

A tanító nénije tovább faggatta: „Akkor hát mi vagy?” Lucy így válaszolt: „Én keresztény vagyok”.

A tanítónő kissé ingerülten kérdezte, hogy ugyan miért keresztény?

„Nos, Jézus ismeretében nőttem fel. Édesanyám keresztény, édesapám keresztény, én is keresztény vagyok.”

A tanító néni mérges lett. Így szólt a kislányhoz: „Mi lenne akkor, ha anyukád elmaradott lenne, és apukád is elmaradott lenne? Akkor te mi lennél?” Mosolygott gonosan, azt gondolva, hogy ezzel most szégyenbe hozta a kislányt. „Hát akkor...”, válaszolta Lucy, „... bizonyára ateista lennék”. Az ateizmusnak semmi értelme sincs. A csillagos világegyetem, a növény- és állatvilág, az emberi test, az újszülött és mindezek mindegyike hangosan és egyértelműen kiáltja: Van egy mindentudó Teremtő, akit Istennek hívnak!

Róm. 1,19: „Mert ami az Isten felől tudható nyilván van ő bennök; mert az Isten megjelentette nekik.”

A teremtésnél ti sem beszélhettek érthetőbben! Az ateizmusnak valóban nincs értelme.

Mindnyájunknak szükségünk van a tanulásra. Nem kell mindent tudnunk, de ismernünk kell néhány dolgot.

Illusztráció:

Nem tudnék kutyaházat készíteni, még akkor sem, ha az életem függne tőle. Szerencsére nem számít. Nincs kutyám, és nem is tervezem, hogy legyen, bár semmi kifogásom a kutyák ellen. Ennek ellenére össze tudok hozni egy tisztességes prédikációt, amely az emberek számára hasznos. Ez számomra fontos.

Azt, ami fontos az életben, azt mindnyájunknak meg kell tanulnunk, főleg ami mások áldására lesz, mert azt mondja Isten is, hogy szeressük egymást, támogassuk egymást, bátorítsuk egymást.

János 13,34: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeres-
ségek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.”

Galata 5,13: „Mert ti szabadságra hívtatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.”

Galata 6,2: „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.

Illusztráció:

Valaki egyszer azt mondta: „Amikor az emberek egymásnak szolgálnak, az élet többé nem értelmetlen.” A szolgálás értelmet ad az életnek.

Hasonlóan hangzik, mint az, hogy Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Élete távolról sem mondható jelentéktelennek. Az emberekért élt, és nekünk is így kell élnünk.

Ezért beszélünk ma a barátkozásról úgy, mint az emberek megkereséséről és Krisztushoz való elvezetéséről, mert Ő mentheti meg őket a bűntől.

Szívesen adtam volna ennek a prédikációnak a „Barátkozás - gyakorlatban” címet, mert magába foglalja a missziómunka tervezését és az emberekkel való barátkozás állomásait:

1. Imádkoznunk és hinnünk kell.
2. Megtalálnunk és elvezetnünk kell.
3. Barátkoznunk és figyelniünk kell.

I. Imádkoznunk és hinnünk kell

Illusztráció: Egy nap egy ember elment a templomba, a lelkész pedig az ajtóban állva köszöntötte. Kezet fogott az emberrel, és oldalra húzta. Azt mondta neki: „Csatlakoznod kell az Úr seregéhez!”

A férfi így válaszolt: „De, lelkész testvér, én már az Úr hadseregében vagyok.” A lelkész folytatta: „De hát miért jössz csak karácsonykor és húsvétkor a templomba?” A férfi odasúgta a lelkésznek: „Én a titkos szolgálatnál vagyok.”

Ti méltók vagytok a bizalomra? Van-e felelősségérzetetek? Hű barátok vagytok? Bizonyos emberekre egyszerűen nem lehet támaszkodni. Nem érznek felelősséget arra, hogy eljöjjenek a gyülekezetbe, hogy időben odaérjenek a munkahelyükre, hogy rendesen elvégezzék a munkájukat, hogy jó barátok legyenek, stb..

Vajon Isten hű barátoknak tart-e benneteket? Istenhez és emberekhez is hű barátoknak? A 2Tim 2,13-ban olvassuk: „Ám ha hűtlenné válunk, ő azért hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja” (BD fordítású Biblia).

Miről beszél ez a bibliavers? Ha mi, keresztények bizonyos helyzetekben hűtlenné leszünk Istenhez, akkor se szabad elfelednünk, hogy Ő azért hű marad! Ha mi eredménytelenek vagyunk, nem jelenti azt, hogy Ő is az! Még ha hűtlenné válunk is iránta, Ő hű marad hozzánk! Ha nem is jövünk el a gyülekezetbe, Ő akkor is eljön! És ha nem imádkozunk, Ő akkor is kész hallani minket.

Illusztráció: Egy szegény asszony, egy keleti városban, panaszkodott a szultánnak, hogy a tolvajok ellopták a pénzét, amíg ő aludt. „Hát miért aludtál?” - kérdezte a szultán. „Uram”, felelte az asszony. „Azért aludtam, mert azt hittem, hogy te mindig éber vagy.”

ISTEN HŰ. Mi mindig hihetünk a mi Urunknak. Mindig. Ezek szerint, imádkoznunk és hinnünk kell, tudva, hogy Ő válaszolni fog.

Máté 7,7-8: „Kérjetek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörögessetek és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.”

Jakab 1,5-6: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány.”

Ez a két igehely nagyon világos: Kérhetünk Istentől, és meg is kapjuk, csak hinnünk (bíznunk) kell.

Illusztráció: Az egyik szombatiskolai osztályban a gyerekeket arra kérték, hogy amikor hazamennek, aznap este menjenek ki az udvarra és számlálják meg a csillagokat, a következő bibliatanulmány előkészítéseként. A gyerekek a következő szombaton különböző számadatokkal jöttek vissza. Az egyikük 100 csillagot, mások 1000, ismét mások

egy millió csillagot számoltak meg. Egy fiú semmit nem szólt. „Nos, te hány csillagot számoltál meg?” - kérdezte a biblia-tanítónő. „Hármat”, felelte a gyermek. A tanítónő ismét megkérdezte: „Hogy van az, hogy csak három csillagot láttál?” A fiú így válaszolt: „Azt hiszem nagyon kicsi az udvarunk.”

Nekünk is sokkal nagyobb udvarra van szükségünk, sokkal több hitre. Hinnünk kell a nagy Istenben, és hinnünk, hogy válaszolni fog az imáinkra, különösen, amikor olyasmire fordulunk hozzá, ami az Ő dicsőségét szolgálja és tiszteletet szerez neki.

Imádkoznunk kell, hogy az általunk meghívott emberek pozitívan reagáljanak. Imádkoznunk és hinnünk kell, hogy Isten megérinti a szívüket – és a miénket is.

II. Megtalálnunk és elvezetnünk kell

Illusztráció: Az egyik prédikátor így szólt a másikhoz: „Azt hiszem, egy prédikátornak sokat kell készülnie ahhoz, hogy szombat reggel kiállhasson Igét hirdetni.” A másik prédikátor azt mondta: „Nem értek egyet. Sokszor nem tudtam, mit fogok prédikálni, mégis kimentem és prédikáltam. Nem nagy valami!”

Az első prédikátor erre azt felelte: „Igazad van, ha azt gondolod, hogy nem nagy valami. Beszéltem a diakónusaiddal, és ők éppen ugyanazt gondolják a prédikációidról.”

Kedves Testvérek, mi kell ahhoz, hogy elvezessük az embereket a gyülekezetbe? Motiváló igehirdetések? Nem feltétlenül szükségesek. A jó prédikáció mindenképpen hasznos, de nem „csodaszer”.

Úgy gondolom, hogy mindent, amit a gyülekezeteinkben teszünk, azt a lehető legjobb módon kell tennünk. Nem kell tökéletességre vágnunk, legyünk csak inkább mindenben jók: az igehirdetésben, a tanításban, az éneklésben, a köszöntésben, stb.. Ha megteszünk minden tőlünk telhetőt, vonzani fogjuk az embereket a gyülekezetbe.

Természetesen, ha az emberek semmit sem tudnak a gyülekezetünkről, akkor hogyan fogja őket vonzani?

János 1,40-42: „A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követék őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik. Ő, mihelyt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: „Megtaláltuk a Messiást” - (ami azt jelenti: Felkent). Odavitte Jézushoz, aki rátekintve így szólt:

„Te Simon vagy, Jóna fia: téged Kéfásnak fognak hívni” - (ami azt jelenti: Kőszikla).”

András megtalálta a testvérét, Simont, és elvezette Jézushoz. Tehát embereket kell találnunk, és el kell vezetnünk őket a gyülekezetbe. Ez annyira egyszerű! Hol találunk ilyen embereket? Nézzetek szét. Mindenütt embereket láttok. Mindenkinek sokkal több kapcsolata van, mint gondolja. Ide sorolhatjuk a családtagokat, a barátainkat, a munkatársainkat, a szomszédjainkat, a széthordókat, a postásokat, szemétkihordókat, a pénztári dolgozókat, az eladókat, a bankhivatalnokokat, a piacozó embereket, stb..

Azt hiszem nem nehéz embereket találni. A dolog nehezebbik része az, hogy legyen elég lelkesedésünk ahhoz, hogy meghívjuk az embereket a gyülekezetbe!

András ezt mondta Simonnak: „Megtaláltuk a Messiást!” Szerintem ez nagyon lelkesíthette, ezért döntött úgy, hogy megosztja a testvérével.

Amikor valami lelkesít benneteket, akkor szívesen beszéltek másoknak a titeket lelkesítő dologról. Hiszem, hogy az emberek meghívásának ez a legnehezebb része. Ha nem hoztok embereket a gyülekezetbe, akkor magatok sem lelkesedtek érte igazán.

Nem is értem, hogy miért nem lelkesedünk jobban Krisztusért! Ha teljes szívvel hisszük, hogy Ő a Megváltónk, és Neki köszönhetően rendelkezésünkre áll az örök élet, akkor miért nem hozunk több embert a gyülekezetbe? Meg kell találnunk és el kell vezetnünk az embereket a gyülekezetbe és Jézushoz.

III. Barátkoznunk és figyelünk kell

Példabeszédek 18,24: „Van barát, aki kellemes a társalgásban, és van olyan, aki szeret, és a testvérnél is ragaszkodóbb.” (KNB fordítású Biblia)

Illusztráció: A teadélután nagyon kellemesen telt. A háziasszony körbejárta a vendégeket, hogy lássa, nincs-e szükségük valamire. Az egyik asszonytól ezt kérdezte: Nos, élvezi?” „Igen”, válaszolta az asszony, „de csak úgy egymagamban”.

Hogyan barátkozzunk össze az emberekkel? Az egyik biztos módja, ahogyan NEM barátkozhatunk össze az, ha csak önmagunkra

figyelünk. Azok, akik csak önmagukra összpontosítanak, nem fognak barátokat szerezni, se hatást gyakorolni rájuk.

Nehéz legyőzni önmagunkat, és őszintén érdeklődni mások iránt. Az „én” egy nagy akadály, amelyet le kell győznünk. Sok ima, összpontosítás és erőfeszítés szükséges. Ha nem dolgoztok rajta, nem is lesztek eredményesek. Gyanez vonatkozik az önzés legyőzésére.

Íme, hogyan nem fogtok összebarátkozni másokkal: Ne mosolyogjatok. Ne hallgassatok meg másokat. Ne tanúsítsatok érdeklődést mások iránt. Ne nézzetek a szemükbe. Mindig csak magatokra gondoljatok.

És hogyan barátkozzunk össze az emberekkel? Legyetek szentek, de ne vigyétek túlzásba. Legyetek egyszerűen azok, amik vagytok. Önfeledten forduljatok mások felé. Hallgassátok meg őket. Használjatok kedves szavakat.

Példabeszédek 12,25: „A szívbeli bánat leveri az embert, de a szép szó felderíti!” (KNB fordítású Biblia)

Példabeszédek 15,23: „Öröm az embernek, ha meg tud felelni, az idejében kimondott szó milyen sokat érhet!” (SZIT fordítású Biblia)

Az emberek éheznek a figyelmünket, ragaszkodásunkat, szeretetünket. Olyan emberekkel szeretnének megismerkedni, akik őszintén gondoskodnak róluk, s nekünk éppen ezt kell tennünk, amennyiben arra vágyunk, hogy a gyülekezetünk növekedjen.

Illusztráció: Henry Nouwen, ismert holland lelki író, egyszer egy kolostorban szándékozott pihenni. A szerzetesek engedelmeskedtek a csend fogadalmának, és az est óráit pihenéssel gondolkodással és imádsággal töltötték. De Nouwen-t valami visszatartotta és későn érkezett meg a kolostorba azon a hideg, esős éjszakán. Bekopogott, de ekkor már szinte mindenki aludt, egy szerzetes azonban ajtót nyitott neki. Kedvesen köszöntötte, segített neki levetnie a nedves kabátját, a konyhába vezette, sőt, teát is főzött neki. Sokáig beszélgettek, és Nouwen lassan relaxálódott. De tudta, hogy ennek a szerzetesnek meg kellene őriznie a csend fogadalmát, így végül megkérdezte tőle: „Miért hajlandó itt ülni és beszélgetni velem?” A szerzetes azt válaszolta: „A keresztény hit minden kötelességénél és a rendem minden szabályánál fontosabb a vendéglátás.”

3Ján 8: „Nékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársainkká lehessünk az igazságban”.

Zárószó

Minden tőlünk telhetőt tegyünk meg azért, hogy megnyerjük az embereket Krisztusnak és az Ő egyházának.

1. Imádkozzunk és higgyünk.
2. Keressünk és vezessünk embereket.
3. Barátkozzunk velük és hallgassuk meg őket.

Róma 10,1: „Atyámfiak, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izrael üdvösségét.” És mi a ti életvágyatok? Ne hirtelenkedjétek el a válaszokat.”

Testvéreim, a mi legnagyobb életvágyunk legyen az, hogy mindenki megismerje és megszeresse Krisztust. Legyen ez a ti vágyatok, és az életetek célja, mert Jézus Krisztus követői vagytok.

3, missziósombat, 2020. december 5.

HOGYAN LELJÜNK ÖRÖMET A BIZONYSÁGTEVÉSBEN

János evangéliuma 2,1-11.

Igaz történet

Egy kislány édesapja mesélte el ezt a történetet. Sikerült megmenetnie a kislányt, aki beleesett egy esővízcsatornába, amely egyenesen a folyóhoz vezetett. A kislány 46 méter hosszan lebegett a folyó vizén. Amikor kiemelte, már nem is lélegzett.

Leona Bakster, aki akkor 3 éves volt, egy vízpocsolyánál játszott, amikor egyszerre csak eltűnt a szemük elől. Egy fedetlen esővízcsatornába zuhant, és 46 métert hanykolódott, mire a víz kidobta őt a folyóba.

Az apa meglátta a kabátkát, amely a lányáéra hasonlított, ahogy lebegett a víz színén.

Hirtelen rájött, hogy Leonáról van szó.

Leona jól reagált az elsősegélyre, és teljesen rendbe jött. Nem halunk gyakran ilyen jó híreket. Lelkileg értelmezve, az emberek élete sokszor a vízcsatornában végződik, a fuldoklók pedig nem tudják önmagukat megmenteni. Valakinek meg kell mentenie, és életre kell keltenie őket.

Ez csak rajtunk keresztül történhet meg. Jézus megmentheti és életre keltheti őket. Ez egy jó hír.

Ki tudja mi is hol lennénk ma, ha nem jöttek volna emberek a megmentésünkre, és nem hozták volna el nekünk a megváltás örömeit.

Gyakran esik szó az elsősegély fontosságáról, arról, hogy ismerünk kell és bátornak kell lennünk arra, hogy vészhelyzetben alkalmazzuk. Különösen, amikor fuldoklót mentünk ki, vagy valakit, aki szívrohamot kapott, vajon tudjuk-e mit kell tennünk? És van-e bátorságunk azt megtenni?

Tegyük fel, hogy valakit elsősegélyben részesítettetek és megmentettetek. Ha visszatekintetek az eseményre, akkor bizonyára örültök annak, hogy megtettétek. Felfedezitek, hogy nem is volt olyan nehéz, mint ahogy feltételeztétek, és a legjobb jutalom az, amikor rájöttök, hogy valaki él, mert ti megmentettétek.

Keresztényekként lelki üzenetünk van a megváltás hatalmával.

Tudjuk, hogy az üzenet hirdetésének a parancsát Jézustól kaptuk.

De milyen gyakran csak oldalról szemléljük, és nem teszünk semmit, hogy megmentjük az embereket a lelki katasztrófától, mert ügyetlen elsősegély-nyújtó személyként nem vagyunk biztosak abban, hogyan is mondhatnánk el nekik a megmentő üzenetet?

Olvassuk el most a Szentírásból, a János 2,1-11-ig terjedő szövegrészt: „És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. Mondta néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim. Mond az ő anyja a szolgáltnak: Valamit mond néktek, megtegyétek. Vala pedig ott hat köveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréa fér vala. Mondta nékik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat szíinig. És monda nékik: Most merítsetek,

és vigyetek a násznagynak. És vittek. Amint pedig megízlelé a násznagya a borra lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák tudták, akik a vizet merítik vala), szólítja a násznagya a völegényt, És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. Ezt az első jelt a galileai Kánában tevén Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai”.

Tézis:

Jézus új példát talált arra, hogyan tegyünk bizonyosságot; azaz, hogyan hirdessük az Örömezenetet.

A zsidó hagyományban az esküvők hét napig tartottak - egész héten keresztül -, és a völegénytől, mint házigazdától, elvárták, hogy a hét nap alatt elegendő ételt és italt biztosítson. De ezen az esküvőn nagy bajban voltak – elfogyott a bor! Nagy szégyen volt az, különösen a zsidók első századi kultúrájában.

Mária, Jézus anyja, a fiához fordult. Jézus így válaszolt: „Mi közöm nékem te hozzád, oh, asszony?”

Itt azt mondja, hogy amit tenni készül, annak semmi köze sincs a családtag kéréséhez. Meg fogja csinálni: a saját jószántából. Ezt követően megparancsolta a hét szolganak, hogy töltsön meg vízzel hat kőből készült víztartályt, amelynek tartalmát általában a héber szertartásos kézmosásra használták. S amikor színiültig megtöltötték, Jézus megbízta őket, hogy merítsenek belőlük és vigyék el a násznagynak. Addigra persze a víz borra változott.

Mit tett Jézus?

Először is észrevette, hogy a család szégyent fog vallani, s ettől megmentette őket. Tesz azonban egy kijelentést is. Ez nem csupán csoda, hanem jel is.

Ennek a jelnek a fontosságát a víz rituális tisztítása és a bőséges borkínálat közötti különbség jelenti.

Itt egyfelől az erjedetlen bort a Jézus vérenek jelképeként láthatjuk, mint amely egyedül képes arra, hogy megtisztítson minket a bűnöktől – másfelől az, hogy bőséggel jelen van, Isten kegyelmének gazdagságára utal.

Jézus megjelenése és aktív cselekvése a kánai menyegzőn egy üzenetet továbbított az embereknek. Jézus örömezenetet hirdetett nekik.

Mi volt jellemző arra a módszerre, amellyel Jézus az örömmüzenetet hirdette?

1. Természetes volt (maga Jézus is örömet lelt benne)

Azon gondolkodtam, kinek az esküvője lehetett? Bizonyára Jézus nem csak kötelességérzetből ment el az esküvőre. Megjelenésével megtisztelte az új párt, és a vendégekkel együtt Ő maga is örült ennek az eseménynek.

Az evangéliumhirdetés és a kellemes percek nem zárják ki egymást. Mert Jézus is, amíg másokkal együtt ünnepelte az esküvőt, bizonyosságot tett az embereknek, akiket barátainak nevezett.

Másoknak bizonyosságot tenni természetes, ha keresztényekként éljük az életünket, akkor is, amikor a barátainkkal vagyunk. Nem fogják tudni nem észrevenni a különbséget a gondolkodásmódunkban, beszédmodorunkban és a viselkedésünkben. Minden szabadidős tevékenységünk, amelyet azokkal az emberekkel együtt élvezünk, akik esetleg nem keresztények, a legjobb módja lehet az örömmüzenet elérésének.

A hitünk kifejezésének természetesnek kell lennie. Vannak kevésbé sikeres, zártabb módok is a hitünk hirdetésére.

Ha számítógépet használtok, és szerettek internetezni, akkor az egyik dolog, amely a leginkább bosszanthat benneteket: az ablakok, amelyek váratlanul felbukkannak, amikor megpróbáljátok megnyitni valamelyik oldalt. Nézitek, ami érdekel benneteket, majd hirtelen egy új ablak nyílik fel a semmiből. Nem kértétek. Hirtelen megjelent előtetek, és megpróbált eladni nektek valamit, vagy megszerezni tőletek valamit.

A bizonyoságtézés nem ilyen. Az emberekkel való barátkozás közben sohase tudhatjátok pontosan, mikor fogtok „beugrani Jézussal” a beszélgetésetekbe. Az emberek félreérthetik az üzeneteket; azt gondolhatják, hogy ők nem érdekelnek benneteket; és hogy csak azért barátkoztok velük, hogy eladhassatok nekik valamit, ebben az esetben Jézust. Meglehet, hogy teljesen jó szándékkal tettétek, de sokkal jobb módszerek révén is megoszthatjátok másokkal a hiteteket, mint „beugrani Jézussal” egy beszélgetés közepébe.

Az evangelizálás nem adásvételről szól, hanem az ajándékosztásról. Az evangelizálás:

- * barátkozás ellentétben a napirenddel;
- * történet ellentétben a dogmával;
- * Isten országa, ellentétben a halál utáni étellel;
- * utazás, ellentétben az eseménnyel.

Ti mit szerettek csinálni? Hívjátok meg ismerőseiteket, hogy csatlakozzanak hozzátok!

Jézus módszere, ahogy az örömuzenetet hirdette nem csak természetes volt, hanem lelki is.

2. Lelki volt

Jézusnak e gondoskodó cselekedete lelki üzenetet rejt. Ily csodát csak Jézus tehetett. Ebbe azonban egy üzenet is bele volt csomagolva. Ahogy már láttuk is, nem csak csoda volt, hanem jel is.

Láttuk, ahogy Jézus a szertartásos kézmosáshoz használatos vizet finom édes borrá változtatta, aminek mindenki nagyon megörült. Így tért át a Törvényről a kegyelemre; az árnyékból a valóságba. Jézus „tartalékkészlete” éppen olyan bőséges, mint az Isten kegyelme.

Jézus odafigyelt az emberek szükségleteire. De nem csak egy alkalommal.

Példa: Asszony a kútnál

Jézus látta az asszony életét. Látta mennyire bizalmatlan - hogyan kerüli az embereket és délben megy a kúthoz, nem estefelé. A Szentlélek kinyilatkoztatása révén Jézus felismerte az asszony életét és személyes szükségletét, majd olyan dolgot mondott neki, amelyről csak Isten tudhatott.

A Szentlélek velünk is megláttatja majd az emberek szükségleteit. Imában kérjétek, hogy összehangolhassátok életeteket a barátaitok szükségleteivel, és kérjétek meg Istent, mutasson rá, miként szolgálhattok nekik.

3. Eredményes volt

A János 2,11-ben olvassuk: „Ezt az első jelt a galileai Kánában tevő Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.” A keresztényi hit ellenállhatatlan is lehet. E szokatlan történet végén láthatjuk az összesített eredményt: „megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.”

Mi a kedvenc elfoglaltságotok? Tevékenységeiteket végezzétek együtt a nem keresztény barátaitokkal. Engedjétek meg, hogy felfedezzék bennetek Jézust.

1. TARTALÉK PRÉDIKÁCIÓ

Az evangélium nem rejtegetni való titok

2. Thesszalonika 2,1-4.

„Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a mi ti hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló; Sőt inkább, noha elébb már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk volt Filippiben, amint tudjátok, volt bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliumát sok tusakodással. Mert a mi buzdításunk nem hitetésből van, sem nem tisztátalanságból, sem nem álnokságból: Hanem amiképpen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangéliumot, akképpen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessünk hanem az Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket.”

Az Amerika keleti partján levő egyik, kis gyülekezetben, a holokausztkatasztrófákról szóló prédikáció után egy német származású ember, aki a náci Németországban élt, elmondta saját tapasztalatát. A náci holokausztt idején Németországban élt. Kereszténynek tartotta magát. Hallottak a zsidókkal történő dolgokról, de megpróbálták távol tartani magukat az egésztől, mert végül is mit tehettek volna?

A kis templomuk mögött volt egy vasútvonal, és minden vasárnap reggel a távolban sípoló hangot és a kerekek zakatolását hallották a síneken. Idegesen hallgatták a később már jól kivehető sírásokat és jajkiáltásokat, amelyek az elhaladó vonatokból származtak. Rájöttek, hogy vagonok úgy szállítják a zsidókat, mintha csak szarvasmarhát szállítának!

Tudták, mikor halad el a vonat a templomuk mellett, és amikor sípszót hallottak, énekelni kezdtek. Amikor a vonat elhaladt, a templom teljes torokkal énekelt. Ha sírást hallottak, akkor még hangosabban énekeltek, míg többé már nem hallották.

Évek teltek el, és már senki sem beszélt róla. De ez az ember, alvás közben még mindig hallotta a vonatfütyöt. „Istenem, bocsáss meg nekem, bocsáss meg mindnyájunknak, akik keresztényeknek nevezük magunkat, ám semmit sem tettünk ezekért az emberekért ...”

Körülöttünk is sok, hasonló helyzetű ember él, csak még rosszabb sorsban; az örök halálba vezető úton haladnak. Vajon mi is ezekre a német keresztényekre hasonlítunk? Csak el akarjuk felejteni a prob-

lémát, vagy szeretnénk is valamit tenni, hogy segítsünk? Nem szabad kételkedni abban, hogy mit kell tenned, ha keresztény vagy, mert csak egy dolog képes megmenteni őket az örökkévalóság számára: ez az evangélium. Nincsenek rejtegetni való titkaink, hanem csak egy történet, amelyet meg kell osztanunk az emberekkel. Az evangélium hirdetésének a folyamatát nevezzük evangelizációnak vagy bizonyítástevésnek.

- Az evangéliumhirdetés Isten zokogása. Jézus kétségbeesett sírása egy pusztulásra ítélt város felett.
- Az evangéliumhirdetés Pál apostol felkiáltása: „Mert kívánám, hogy én magam átok legyek, elszakasztva a Krisztustól az én atyámfiáiért, akik rokonaim test szerint” (Róm 9,3).
- Az evangéliumhirdetés Mózes szívből jövő kérése: „De most bocsásd meg bűnüket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál.” (2Móz 32,32).
- Az evangéliumhirdetés John Knox kiáltása: „Uram, add nekem Skóciát, vagy meghalok!” És John Wesley kijelentése: „Parókiám az egész világ!” A szülők éjszakai zokogása a tévelygő gyermekük miatt.
- Az evangéliumhirdetés kulcsa a veszendők szívünkön viselése.

I. Az evangéliumhirdetésnek oka van (1. vers)

„Mert magatok tudjátok, atyámfiái, hogy a mi ti hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló.”

A „hiábavaló” szó azt jelöli, aminek nincs valódi értelme és célja. Pál apostol azért ment hozzájuk, mert maga is hitt ez evangéliumba és ráérezett arra, hogy a thesszalonikai emberek az evangélium nélkül örökre elveszhetnek.

V. György brit királynak bevezető beszédet kellett tartania a leszerelésről szóló külön konferencián, és ezt a beszédet rádión közvetítették az Egyesült Államok egész területén. A sugárzás megkezdésekor a kábel megszakadt a New York-i állomáson, így több mint egymillió hallgató rádiója némult el.

A rádióállomás fiatal szerelője, Harold Vivien úgy oldotta meg a problémát, hogy megfogta a kábel mindkét végét, és hagyta, hogy

a 250 V-os elektromos áram áthaladjon a testén. Ő volt az élő lánc, amely lehetővé tette az üzenet továbbítását.

Mi is láncszemek vagyunk Isten és az Istent nem ismerő emberek között. Nálunk van Isten üzenete, amelyet továbbítanunk kell hozzájuk.

II. Az evangélium nem-hirdetésének kifogásai (2. vers)

Lehet, hogy éppen most gondolkodtok azon, miért is nem hirdethetitek az evangéliumot.

„Sőt inkább, noha elébb már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk volt Filippiben, amint tudjátok, volt bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliumát sok tusakodással.”

Az első versben jelzett „hiábavaló” szolgálattal ellentétben áll a szolgálat, amelyben nagy akadályokat kell leküzdeni, vagy sok kitarásra van szükség az Isten evangéliumának kihirdetése érdekében.

Pál apostol gondjai Filippiben (ApCsel 16,19-24). Pál apostol thesszalonikai gondjai (ApCsel 17,5).

Talán azt mondjátok, „én nem hasonlítok Pálra, én nem tudok ilyen módon bizonyágot tenni”. Igazatok van; nem tehettek úgy bizonyágot, mint Pál. Isten egyedinek teremtett bennünket, ezért a bizonyágtevésünk módja is egyedi.

Isten tudja, hogy miért olyannak alkotott titeket, amilyenek vagytok. Mindenkit a személyiség, a temperamentum, a tehetség és a háttér egyedülálló kombinációjával alkotott meg, és azt akarja, hogy ezt a nektek megfelelő módon használjátok mások elérésére.

Gondolkodjatok el a következő hat újtestamentumi személyről:

- Péter közvetlen fellépése – Ő közvetlen és bátor volt, azonnal a tárgyra tért.
- Pál intellektuális stílusa – Pál tudott közvetlen is lenni, de emellett nagyon képzett is volt, és ügyesen érvelt az Írásokból, megmagyarázva és bebizonyítva, hogy Jézus a Krisztus.
- A vak ember bizonyágtevési módja – A János 9. fejezetéből ismert vak férfi nem sokat értett a teológiához, de ennyit elmondhatott: „... egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok”.
- A samáriai asszony meghívásának technikája – A kútnál hagyva a korsókat, a János 4-ből ismert samáriai asszony visszaszaladt a

falujába és egyszerűen meghívta az embereket, hogy nézzék és hallgassák azt az embert, aki minden tetteről tud.

- Máté emberközi megközelítésmódja – A Lukács 5,29-ben van leírva az eset, amikor Máté nagy lakomát készített és meghívta vámszedő barátait, hogy bemutassa nekik Jézust. Bízott a munkatársaival kiépített kapcsolatban, és arra vágyott, hogy meghívja őket az otthonába, és a baráti kapcsolatait az evangélium hirdetésére használja.
- Tábita szolgálási módszere – Az Apostolok cselekedete 9-ből ismert Tábita arról volt ismert, hogy Jézus nevében szolgált másoknak, ruhát varrt a szegényeknek és támogatta őket.

III. Az evangéliumhirdetés nem egy szégyellni való dolog (3. vers)

„Mert a mi buzdításunk nem hitetésből van, sem nem tisztátalanságból, sem nem álnokságból.”

Pál apostol bátran meghívta az embereket, hogy fogadják el az evangéliumot, még hozzá három okból.

Pál apostol először is azt mondja, hogy az evangélium forrása nem valamilyen tévedés vagy hiba.

Másodszor, az evangélium hirdetésével nem tisztátalanságra akarták buzdítani őket. Furcsának tűnhet, hogy Pál szükségesnek tartotta az érzékiség elutasítását, ám a pogány vallások sikere gyakran az erkölcstelenségre való bátorításban rejlett.

Harmadszor, az evangélium elfogadására való buzdításuk nem álszenteskedés vagy alattomos ravaszkodás volt. Pál szerette az igazságot, mert az igazság bemutatásához nem volt szüksége ravaszkodásra. A ravaszkodás eredeti értelme „lesben állást” jelent, tehát valamilyen megtévesztő elképzelést, csapdát. Az evangélium hirdetésénél nincs szükség huncutkodásra.

Az evangéliumhirdetés nem egy szégyellni való dolog!

Az egyik, Jacob Cauchy nevű ember Szingapúrban nőtt fel, egyetlen ambíciójával: sikeresnek lenni az életben, sok pénzt keresni és sok ingatlant szerezni. Ez bevezette őt a kábítószer és a szerencsejáték világába, és végül a nemzetközi csempészhálózat vezetőjévé vált.

1980-ban letartóztatták és behelyezték a kormány szingapúri kábító-szer-rehabilitációs börtönébe.

Kétségbeesett és rendkívül bosszús volt. Úgy tűnt neki, hogy minden célja, szándéka, álma és ambíciója vele együtt van bezárva a kis cellába, ezért a szíve tele volt hideg ürességgel.

Dohányos volt, ám a börtönben nem engedélyezték a cigarettázást. Sikerült azonban becsempésznie a dohányt, melyet annak a Bibliának a lapjaiba csavart bele, amit néhány gondoskodó keresztény hagyott ott. Egyszer, dohányzás közben elaludt. Amikor felébredt, rájött, hogy a dohány elégett, és csak egy tűztől perzselt papírdarab maradt meg. Kibontotta és elolvasta: „Saul, Saul, mit kergetsz engem?”

Jacob kért egy másik Bibliát és elolvasta a tárzusi Saul damaszkuszi úton való megtérésének egész történetét. Hirtelen megértette, hogy ha Isten segíthetett egy olyan emberen, amilyen Saul volt, akkor rajta is segíthet. Letérdelt ott, a cellájában, meghívta Jézust az életébe és megkérte, hogy őt is változtassa meg. Nem tudta abbahagyni a sírást. Miközben a tönkretett élete miatt hullatott könnyek elmosták a fájdalmát, Isten meghallgatta az imáját. Elkezdte mesélni a többi börtöntársainak, hogy mi történt vele és aztán amint kiszabadult, csatlakozott egy keresztény gyülekezethez. Megismerkedett egy keresztény nővel, összeházasodtak és most távol-keleti misszionáriusként dolgozik, ahol így tesz bizonyosságot az embereknek: „Ugyan ki hitte volna, hogy úgy fogom megismerni az igazságot, hogy a Szentírás lapjaiból cigarettát csavarok?”

IV. Az evangéliumhirdetés isteni jóváhagyásának a célja (4. vers)

„Hanem amiképpen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangéliumot, akképpen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessünk hanem az Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket.”

Mivel Pál megértette, hogy Isten az, aki jóváhagyja az evangélium hirdetését, ezért a szolgálatával nem az embereknek akart tetszeni, hanem a szíveket vizsgáló Istennek akart vele szolgálni. Mindig jelen van az a kísértés, hogy üzenetünket az embereknek tetsző irányba igazítsuk, és hogy azt tegyük célunkká, ami tetszik az embereknek. De Pál apostol nem így cselekedett.

Az igaz evangéliumot kell hirdetnünk:

- Szükség van az evangéliumra – Mindenki vétkezett.
- Jézus a mennybe vezető út.
- Hit által üdvözülünk.

Egy nagy kórházban működő lift üzemeltetője egyszer azt mondta: „Én senki vagyok, aki mindenkinek beszél arról a Valakiről, aki bárkit megmenthet.”

A biznyságtetés az egyház összes dolga az évszázadok folyamán. Az evangélium jelentése nem: eljárni a gyülekezetbe és Igét hallgatni, hanem eljárni a gyülekezetből és Igét hirdetni!

2. TARTALÉK PRÉDIKÁCIÓ

A szenvedők reménysége

Téma: Márk evangéliuma 2,1-11

Bajokkal teli világban élünk, ahol terrorizmus, földrengések, egyéb pusztítások történnek. Félelem uralkodik, meg kétség és törvénytelenység. Éppen ezért Istennek olyan férfiakra és nőkre van szüksége, akik hajlandók áthidalni a távolságot, legyőzni a nehézségeket; akik hisznek az Ő hatalmas nevébe, utakra és kereszteszédésekre mennek, völgyekbe ereszkednek és szolgálnak az embereknek az ő szükségleteikben.

Mindaddig, amíg szolgálunk az embereknek az ő szükségleteikben, nem fogjuk Istent eredménytelenül hirdetni a lelkek megmentésének munkájában.

Világunknak ma szüksége van a szolgálaton alapuló evangéliumra, amely Isten szívéből az elveszett világba áramlik. Minden szolgálat végső célja az elveszettek megnyerése és a tanítványok toborzása Jézus Krisztus számára, különben nem fogjuk megtalálni őket a legnagyobb szükségük pillanatában. Isten, az Ő Lelke által, segíteni fog nekünk abban, hogy szolgáljuk és reményt vigyünk a szenvedőknek.

Olvassuk el most a Márk 2,1-11. terjedő szövegrészt.

„Napok múlva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. És azonnal sokan összegyülekezének, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté nekik az igét. És jövének hozzá

egy gutaütöttet hozva, akit négyen emelnek vala. És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, ahol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid. Valának pedig ott némely írástudók, akik ott ülnek vala, szívükben így okoskodván: Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? És Jézus azonnal észrevevé az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb, azt mondanom-e a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza.”

Azokban a napokban Kapernaumban nagy volt az izgalom. Új, erős jellemű és tehetséges tanító érkezett a városba. Ennek hallatára egyre többen jöttek a fogadására. Amikor megtudták, hogy melyik házban tartózkodik, olyan sokan összejöttek, hogy már az ajtót se lehetett megközelíteni.

Mialatt Jézus tanított, váratlanul zajt hallottak, valaki a mennyezetet próbálta felnyitni. Mindenki a plafont bámulta. Miután felbontották a ház fedelét, ahol Jézus tartózkodott, és rést törtek rajta, négy ember egy lepedőben egy gutaütöttet engedett le Jézus lábai elé.

El tudjátok-e képzelni ezt a négy férfit; hogyan nézhetek ki, mialatt várták, miként fog Jézus reagálni? Ezek a férfiak megtettek minden tőlük telhetőt; lebévult barátjukat elhozták Jézushoz. Hitték, hogy Jézus is megtesz minden tőle telhetőt és meggyógyítja ezt az embert.

Amikor Jézus látta e férfiak hitét, a következő szavakat intézte a paralizált emberhez: „Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid”. A Biblia emlékeztet minket: „Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen” (Zsolt 32,2),

E szavak hallatán az emberben valamilyen változás kezdődött el. Amikor Jézus megbocsátja a bűneiteket, többé nem is emlegeti őket. A vallási vezetők így tanakodtak magukban:

„Mit gondol, ki Ő? Felkínálja a bűnök bocsánatát! A bűnöket csak Isten bocsáthatja meg! Különben is, ez az ember nem bűnbocsánatért jött, hanem gyógyulást keresett.” Látjátok, amikor Isten valamit cselekszik az életünkben, a sátán, a lelkünk legnagyobb ellensége, mindig igyekszik félelmet, kételyt és zűrzavart kelteni bennünk.

Jézus rájött min gondolkodnak a vallási vezetők, ezért így szólt: „Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb, azt mondanom-e a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza.”

Az ember felkelt, összeszedte a holmiját és elment. Dicsőséges pillanat volt ez, amely ma is sok tanulságot rejt a számunkra.

1. Először is észrevevessük a szenvedőket - ebben az esetben a béna embert

Soha nem fogjuk tudni, hogy mennyire súlyosak az emberek szenvedései, hacsak nem veszünk részt a szolgálaton alapuló evangelizálásban. Amikor eljutunk a megsebzettekhez, ahogy Jézus tette, képesek leszünk megnyerni őket Jézusnak.

Billy Graham, az ismert evangélista egy alkalommal, egy nagy evangéliumi sorozatra készülve, levelet írt a közösség vezetőinek, amelyben a szenvedő emberek listáját kérte, akikért a csapatával együtt imádkozni akart. A vezetők a telefonkönyvet küldték el neki. Mindaddig, amíg szenvedőknek szolgálunk, nem maradunk hallgatóság nélkül.

A Máté 25,34-36-ban Jézusnak a következő szavait olvassuk: „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám”.

Ezekben a bibliaversekben Jézus rámutat a fontossági sorrendre. Mi az, ami nálatok előnyt élvez? A keresztyén olyan ember, akiben Krisztus él. Ti keresztyének vagytok? Vajon a szívetekben él Jézus? Ő az életetek

Ura? Ha őszintén és igennel válaszoltok a fenti kérdésekre, akkor az Ő terhe a tiétek is, és ami megtöri az Ő szívét, az a tiéteket is megtöri.

Végül, amikor majd Isten elé állunk, egyedül már csak az lesz a mérvadó, amit Jézusért tettünk. Jézus azt mondja, hogy amit megcselekedtünk eggyel a legkisebbjei közül, Ő vele cselekedtünk meg.

2. Látunk négy jó szívű embert – a négy férfit, aki Jézushoz vitte a béna embert

Tudomásunk szerint ők egyszerű hétköznapi emberek voltak. Nincs említés arról, hogy iskolázott teológusok lettek volna. Nincs is semmilyen feljegyzés róluk, csak annyit tudunk róluk, hogy egyszerű hétköznapi emberek voltak. Ebből azonban sok mindent megtanulhatunk. Ha segíteni akarunk a szenvedőkön, akkor egyszerű embereként kell összefognunk.

Néhány évvel ezelőtt egy prédikátor egy csoport egyetemistának tartott előadást. Az egyikük megkérdezte: „Melyik volt a legnagyobb hiba, amit elkövettél a szolgálatod alatt?” A prédikátor elkezdett gondolkodni. Már annyi hibát elkövetett, hogyan tudna most egyet a legnagyobbként kiemelni közülük, gondolkodott.

De isteni sugalmazással hamarosan megérkezett a válasz: „A legnagyobb hiba, amit valaha is elkövettem az a gondolat volt, hogy a gyülekezetben egyedül csak én tudom, mit hogyan kell csinálni. A legnagyobb lépés viszont az volt, hogy megengedtem az egyszerű embereknek, hogy végezzék azt, amire Isten elhívta őket.”

A mi feladatunk az, hogy olyan tanítványokat toborozzunk, tanítunk és képezzünk ki, akik készek lesznek Isten hétköznapi népének tanítására. Vizsgáljuk meg a négy ember tulajdonságait:

a) Együttérző emberek voltak.

Az egyik evangelizáció során Tony Campolo evangélista azt mondta: „Ma, és minden nap a világon 30000 ember hal éhen. A legnagyobb tragédia az, hogy a legtöbb keresztény ezzel nem törődik.”

Még hozzátette: „Az embereket nem érdekli, hogy mennyit tudunk, amíg meg nem tapasztalják, mennyire törődünk velük.”

Ez a négy férfi a tetteivel bizonyította az együttérzését, amikor a paralizált embert elcipelte Jézushoz. (Vagy gondoljatok az irgalmas szamaritánusra, akiről a Lukács 10,25-37. terjedő szövegrészben olvassunk.)

b) Bízni tudó emberek voltak.

Ezek az emberek valóban hitték, hogy Jézus Krisztus igenis tud segíteni a gutaütött emberen.

A kérdés a következő: Hiszitek-e, hogy Jézus rajtatok is tud segíteni? Nem csak abban hiszek, hogy Jézus, csoda révén, betegetek tud gyógyítani, de abban a csodálatos hatalmában is hiszek, hogy gondoskodik a hajléktalanokról és a szenvedőkről.

A Biblia a következő kijelentéssel bátorít bennünket: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban” (Fil. 4,19).

Istenünk a bőség Istene, aki minden szükségletet betölt, most és a jövőben is, de teljes szívvel kell bíznotok Benne!

Az emberek gyakran felteszik a kérdést: Vajon megengedhetem ezt magamnak? Ez egy rosszul feltett kérdés! A helyes kérdés így hangzik: Vajon Isten is ezt akarja? Ha valóban Isten akarata, akkor biztosítlak benneteket, megkaphatjuk Istentől! Az Ige mondja: „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.” (Zsolt 50,10). Ahogy felöltözteti a mezőnek liliomát, ahogy a veréből gondot visel, ti rátok is gondja van. Bíznotok kell Istenben!

c) Kreatív emberek voltak.

Amikor odaértek a házhoz és látták, hogy a tömeg miatt nem juthatnak be, nem bártortalanodtak el. Nem fordultak vissza. Kitalálták, hogy a tetőn keresztül fogják leengedni a barátjukat Jézus elé. Ha a veszendőket és a szenvedőket meg akarjuk nyerni Jézus számára, akkor legyünk mi is kreatívak, mert Isten képmására teremtettünk.

Efézus 2,10: „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Átala a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”

Két dolgot kérnek tőlünk:

- 1) hogy legyünk készek új módszerek kipróbálására;
- 2) hogy legyünk készek régi dolgokat kiválóan jól elvégezni.

Kreativitás nélkül, új dolgok alkalmazása nélkül, a régi dolgok szokatlanul jó elvégzése nélkül soha nem fogjuk megnyerni Krisztusnak a szenvedőket. Isten is kreatív; az Ő követői is legyenek kreatívak. Legyetek kreatívak – Jézusért.

d) Együttműködő emberek voltak.

A négy ember összefogott; megosztották a paralizált ember cipelésének a terhét. Együtt gondoskodtak róla, és együtt nézték a Jézus által véghezvitt csodát. Isten felhasználhatta őket az együttműködésük és az egyesített hitük miatt. Isten hétköznapi embereket használ, mint te és én.

Néha elfelejtjük, hogy a hittestvéreink nem az ellenségeink. Pál apostol az efézusi levélben így emlékeztet minket: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”

A pillanat sürgőssége megköveteli a hétköznapi férfiak és nők egységét, akik együttesen törekszenek arra, hogy a veszendőket megnyerjék Jézus számára.

3. Harmadszor, látjuk az akadályt – az emberek tömegét

A házat elöntötték az emberek. Ezek az emberek nem szándékozták akadályozni őket. Nem akartak problémát okozni nekik. De ebben az esetben akadályt jelentettek, akiket e négy férfinak ki kellett kerülnie, hogy a beteggel eljuthasson Jézushoz.

Minden közösségben vannak szenvedők. Minden gyülekezetben vannak jószívű emberek. De minden gyülekezetben vannak olyanok is, akik akadályoznak bennünket. Ott állnak Jézus Krisztus és a szenvedők között.

Ismerek hívőket, akik botránkozás köve lettek önmaguk és mások számára. De soha nem nyerünk embereket Isten dicsőségére, hacsak nem fedezzük fel, amit Pál „jobb útnak” nevez.

1.Kor. 13,1-3: „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgynyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból.”

4. Negyedszer, látjuk az Orvost – Jézus Krisztust

Jó híreim vannak a számotokra: Jézus él és virul! Az egyház él és virul! Minden hely jó, ha Jézus ott jelen van. Minden egyszerű ember szolgálhat, akiben Jézus lakozik.

Ma sokan mondanák: „Egy egyszerű emberrel nem történhet semmi jelentőségteljes dolog”. Várható, hogy valakinek egyetemi végzettséggel kell rendelkeznie valami jelentős eredmény elérése érdekében. Azt mondták nekem, hogy „az emberek nem hallgatnak rád, ha nincs felsőfokú végzettséged”. Ez nem igaz. Jézus hétköznapi embereket, halászokat és iskolázatlan embereket használt fel, akik később feje tetejére állították a világot.

De szeretném elismételni: Minden hely jó, ha Jézus ott jelen van. Minden egyszerű ember szolgálhat, akiben Isten lakozik.

Isten ránk bízta a szenvedő világot. Ti milyen lépéseket tesztek ezzel kapcsolatban?

Gondolatok arra, hogy mi a világ sója és a világ világossága vagyunk.

Amikor a kezünkre nézünk, mit látunk?

1. Elfoglalt kezet látunk, vagy túl elfoglaltat ahhoz, hogy a szegényekről gondoskodjon?
2. Bepiszkolt kezet látunk, vagy túl piszkos kezet ahhoz, hogy Jézusnak szolgáljon?
3. Érző kezet látunk vagy túl érzékenyt ahhoz, hogy kinyújtsuk a veszendők felé?
4. Dolgos kezet látunk, vagy dologtalan és felelőtlen kezet a munka elvégzéséhez?

Imádkozom érte és remélem, hogy nem az utóbbiak az esetünk. Imám és óhajom az, hogy mindnyájunknak szeretetből szolgáló keze legyen, mert ez azt jelenti, hogy Krisztus lakozik a szívünkben.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Zoran Marcikić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020.

Istentiszteleti használatra